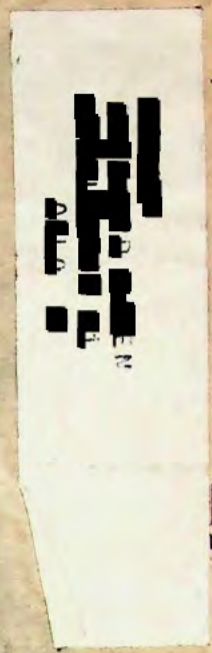

Dekker Willoch en stor narko- skikkelse?

Har Kåre Willoch benyttet sitt navn og sin posisjon til å hindre etterforskning og avstraffelse av en stor skikkelse bak en svensk narko-lige? En rekke ting RUTE 80 kan legge fram tyder på det.
MIDTSIDENE

Ska—hva er det?

SIDE 2

Kamp mot Alta-utbygginga er kamp mot kapitalismen

SIDE 6-7

4 sider Eritrea-ekstra
SIDE 15-18

(200/002) 89 2x

—Ska det værra så ska det værra

SKA

— Fuck art, let's dance! Drit i det kunstneriske, la oss danse! Dette er et av mottoene bak den nye ska-musikken fra England. Ska'en er en av de musikkstilene som har etablert seg etter at pønken er utdødd. Og vi kan bare følge oppfordringen; — Sett på ei plate, og la deg jukke med i den lette, men markerte rytmen.

Ska'en er veldig rytmisk, og den må danses til. Ved bare passivt å lytte til den, har du kun opplevd halvparten. For å nyte musikken fullverdig, må du la deg dra med ut på gulvet og gyng med.

Ska er forløperen til reggae, og er bygget opp etter de samme prinsippene, men den går bare dobbelt så fort. Hele skabølgen er i seg sjøl en nostalgisk bølge i og med at musik-

ken har «vært før». Ska'en nådde toppen i det Millie sang «My boy lollipop» til topps på listene en gang på midten av sekstitallet. En del av våre eldre lesere vil sikkert huske det. Denne musikstilen stammer i likhet med reggae fra Jamaica, og historien forteller at en sommer på slutten av 60-tallet var det så varmt på Jamaica at folk ikke orket å danse til denne raske musikken. Derfor skrudde de enkelt og greit bare

ned tempoet. På denne måten skal reggae'en ha sett sine første dager.

I disse dager har flere band som lagde plater på slutten av 60-tallet dukket opp igjen. Av band som på nytt turnerer i England kan nevnes, The Skatalites, Desmond Dekkers og Simaryp.

SVART OG HVIT — STÅ SAMMEN!

Det er i løpet av det siste 1/2 året dukket opp nye band, som utøver denne musikken, riktignok med et mer rocke-preg. Specials, Selecter og Madness kan nevnes. Sistnevnte har forøvrig gjestet Oslo. Specials kommer en gang i oktober. Flere av bandene har en klar politisk profil. Særlig synges det mye om rasisme, og problemene med å være ung og svart i England. Som et tegn på den anti-rasistiske profilen har

Ska'ens symbol blitt en sammensetning av svarte og hvite ruter, omtrent som et sjakkbrett. Selecter har også utmerket seg ved å spille på en del streikearrangementer arrangert av diverse fagforeninger. Madness er nok, selv om de er av de mest populære, minst

politisk engasjert. Av mange er de betegnet som en suppegjeng av karrierister. I begynnelsen hadde de rykte på seg for å være nazi-sympatisører, men dette har de heldigvis avkreftet. Grunnen til dette var at de var det eneste bandet med helt hvit sammensetning. P.g.a. dette gikk en del nazister på nettopp deres konserter for å lage kvalm. En del andre band har også hatt visse problemer

med nazistene, men The Beat f.eks. kunn i intervju med Klassekampen fortelle at de pleide bare få med seg all ungdommen på og rope «unite», hvis det ble bråk. Da følte ikke nazisvina seg høye på pæra. De fleste stakk.

Et par av bandene har også startet sine egne plateselskaper: Dette har gjort at flere band har kunnet gi ut plate, uten nødvendigvis å være «oppdaget». Specials startet «2 Tone» og The Beat har startet «Go Feet».

SKINHEADS

Den såkalte skinheads'en er av ska'ens mest ivrige fans. Navnet skinhead kommer rett og slett av at de barberer seg på hodet. Skinheads er ikke noe nytt. Det har eksistert lenge, og Slade f.eks. var i begynnel-

sen av sin tid et såkalt skinhead-band. Det som imidlertid er grunn til å engste seg over er at nazistene har fått innflytelse i en del skinheads-gjenger. Men på subway'en i London hender det også at det dukker opp slagord som «Nazistene er feige, de må ha andres gjenger og sloss i. Skinheads glem nazisvina.» Hilsen Brixton-skins, eller hvor de måtte komme fra. Stort sett er ska'en først og

fremst en artig bølge, og du bør ikke gå glipp av den.

SKA I NORGE

Denne musikken har enda ikke fått det helt store gjennombruddet i banan-republikken Norge. Men at det finnes en del kortklippede Rude-boys rundt i provinsen, fikk vi et bevis for under Madness' konsert i Oslo. Så mange folk i vide bukser har ikke vært samlet siden før krigen...

En del av de nye bandene har begynt å spille ska. Få begrensninger til kun denne stilen, men The Aller Verste fra Bergen, er nok et av de bandene som er mest inspirert av ska'en. Ryktene sier at flere dukker opp i disse dager.

-ska'mpen

SKAff deg musikken

Her er en oversikt over de platene det er mulig å få tak i i Norge:

The Selecter
— Too much pressure (2 Tone)

Specials
(2 Tone)

Madness
— One step beyond... (Stiff)

The Beat
— I just can't stop it (go feet)

Bad Manners
Ska'n'b (Magnet records)

I tillegg til en del singler med de ovenfor nevnte band og

jentebandet «Bodysnatchers» er det ikke lagd flere LP'er. Specials holder på og lage sin andre LP. Det er også mulig å få tak i en serie med ska fra 60-tallet, kalt «Intensified» utgitt på Island.

Hvis du er interessert kan du skrive til

Rough Trade mailorder
202 Kensington Park Road
London W11

England
De har det meste som finnes av gammel ska. Be om deres egen katalog (på engelsk: Catalogue). Den koster 30 pence (ca. 3,50 i norske kroner)

FILM FOR 16-ÅRINGER FIKK 18-ÅRS GRENSE

At dere

1976, ... to arbeidsløse 16-åringar fra Veitvedt i Oslo tjuvlåner en bil. Purken oppdager dem, og fordi gutta er redde for å bli banket opp, tør de ikke å stoppe. Purken innleder en vill og livsfarlig jakt på m siden blir frifunnet for drapet. Kollegaene hans klapper i rettssalen ... Denne historia er det nå blitt film av, med og for 16-åringar. Og filmen har kontrollen i Norge prestert å sette 18-års grense på.

tør

Dette er innholdet i boka til Espen Haavardsholm:»

«Boka om Kalle og Reinert». Denne boka er nå blitt til en film: «At dere tør!» Boka bygger på en autentisk historie, og i tillegg har Haavardsholm undersøkt en del politivoldsaker som har vært opp gjennom åra. En del ungdommer har gitt ham råd underveis, og unge folk har vært med og spilt i filmen. I tillegg handler den altså om 16-åringar. Til tross for dette har Statens Filmkontroll nå satt 18 års grense på den! Betyr det at «de» anser filmen for farlig for folk under 18?

Tja... - jeg er i sterk tvil om at det er disse folkas psykiske ve og vel som det her blir tatt hensyn til. Jeg er mer fristet til å tro at den opprørske ungdommen som veldig ofte er mellom 16 og 18, ville bli enda mer forbanna og enda mer villig til å slåss, hvis de fikk se denne filmen. Ungdom som fremdeles har illusjoner om purken og rettssik-

kerhet i Norge, ville få sjansen til å slå opp øya. Og dette veit myndighetene. Kanskje vi da skal begynne å snakke om en politisk og ikke en moralsk avgjørelse fra filmkontrollens side. I den forbindelse kan det kanskje være artig å høre hva filmkontrollsjefen sa om dette?

— Goddag dette er fra Rute 80, avisa til Rød Ungdom. Er det mulig å få snakke med filmkontrollsjefen?

— Hva gjelder det da?

— Det gjelder sensuren av AT DERE TØR.

— «Dessverre, hun er ute nå.» Dette skjedde 3 ganger, — men fjerde gang var vi så heldige og privilegerte at vi fikk fruene i tale. Og argumentasjonen? Ja, -FOR en argumentasjon!!

— «Ja, nå har det seg slik at selv om en film er av og med 16-åringar, så trenger vi ikke ta hensyn til det når vi setter aldersgrense. I dette tilfellet er det to årsaker til at vi

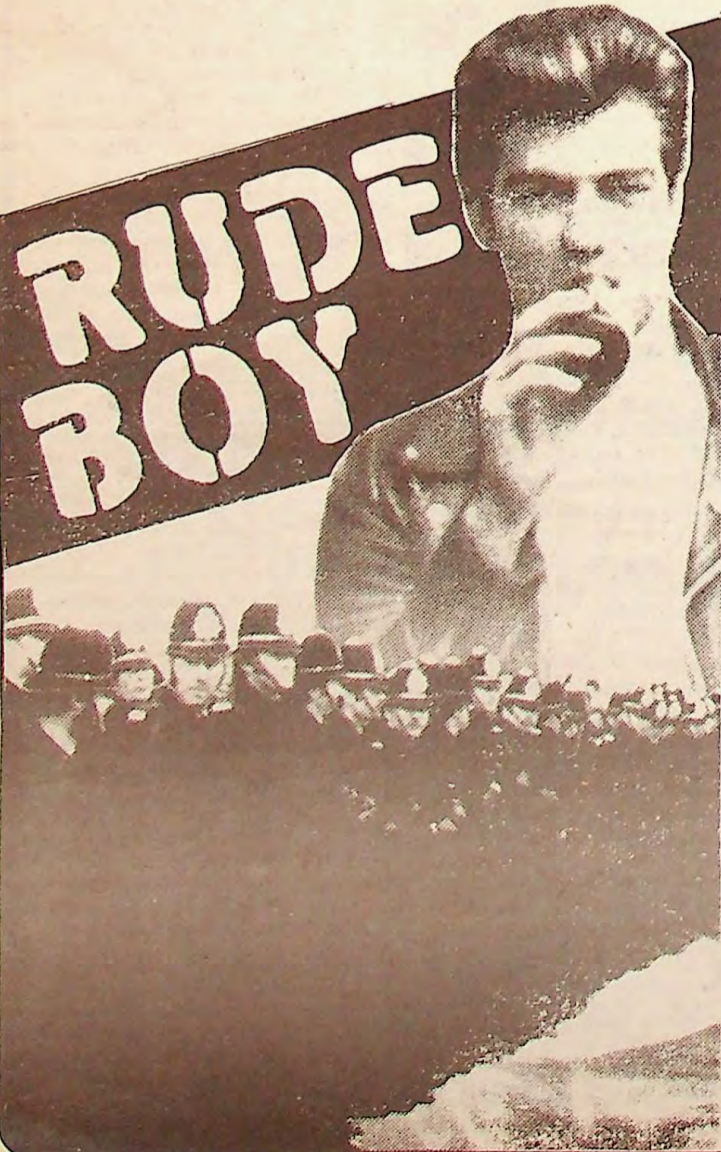
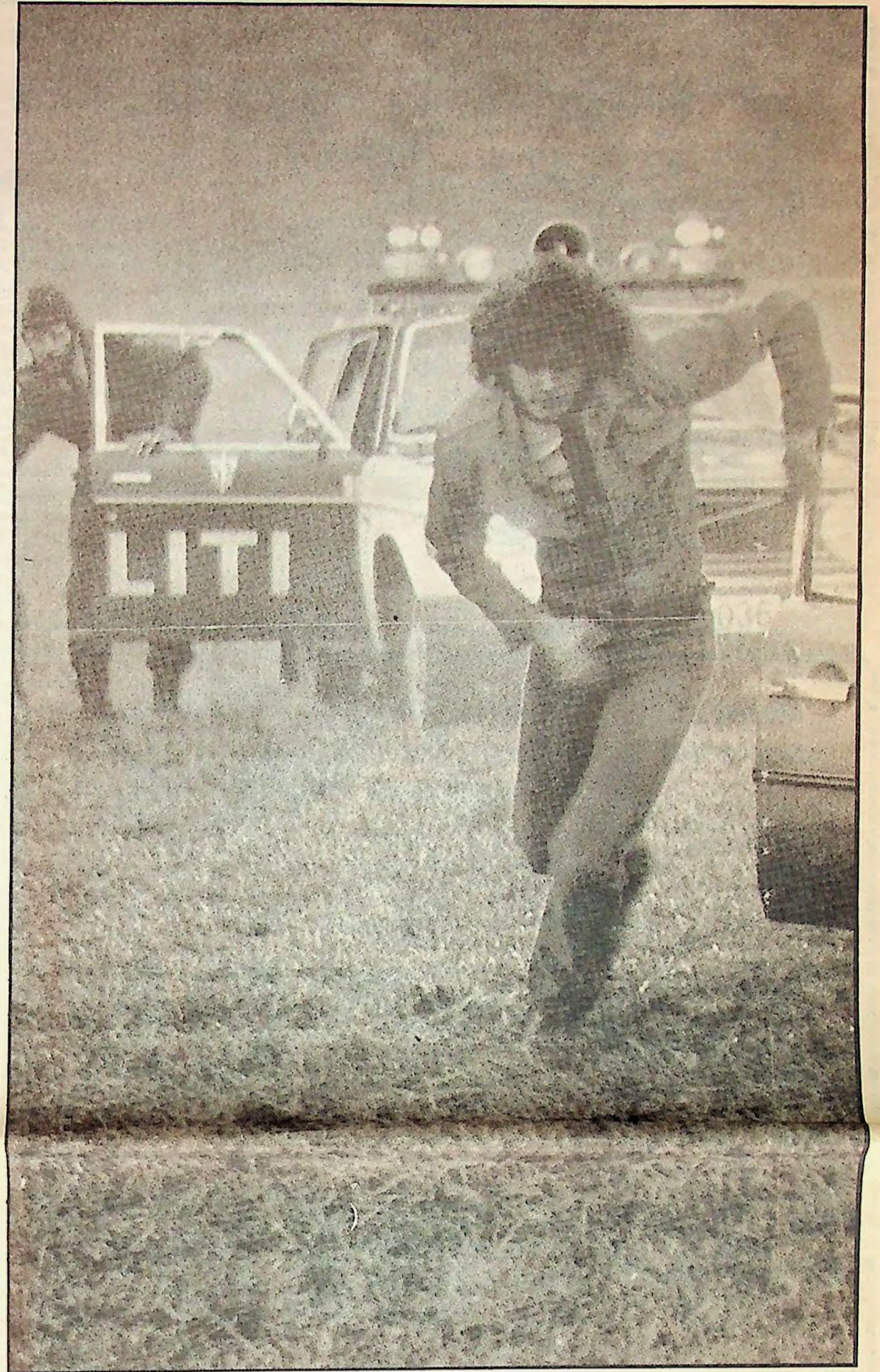
har satt 18 år på den. Det ene er de altfor harde scenene rundt dødsfallet, dette bør ikke vises for 16-åringar. Det andre er scenen med hasjrøyking i Slottsparken. Skulle vi ha klippet dette slik at det skulle kunne vises for 16-åringen, måtte vi ha klippet svært meget.

Smellargumenter, eller hur?

I tillegg ryktes det at filmen måtte innom justisdepartementet. Dette fikk ikke Marcusfilm, som har laget filmen, vite om. Det er slett ikke vanlig at en film må gjennom denne instansen. Mitt inntrykk er at den må ansees som en farlig, politisk film.

Så her kommer oppfordringen: Fiff deg opp, lån noen klær av eldre søsken, ikke barber deg, se vakta beint inn i øya og storm kinoene når AT DERE TØR kommer!

June

Ikke en film om CLASH

«Rude Boy» kaller Jack Hazan og David Mingay filmen sin. Den handler om en vanlig arbeidergutt som ändser rundt i den engelske storbyjungelen. -En «rude boy», altså en rå, uforskammet gutt (men ikke av den jamaica/engelske skinheadmod-typen. Denne gutten har bakoversleik og skinnjakke). Rudy har vanskeligheter, blir trakassert av purken på gata og misliker jobben sin i ei pornosjappe. Så blir han kjent med gutta fra rockegruppa Clash, og får lyst til og bli med dem på turne som en slags roadie (mekke med utstyret, rigge opp og ned). Strummer skjønner problemet, men kan ikke love ham noe. Dermed klister Rudy seg på Clash. Han

forsøker og mengse seg alt han kan. Til slutt lykkes han. Han får være med på en tur.

Innimellom har Jack Hazan som visstnok spiller seg sjøl (den rud'e boy'en altså) raidet klubblokalet til det engelske trotskistpartiet SWP sammen med en sneip av en skinhead. De spiller litt biljard, ålreit, men så går de amok og skrelser ned noen anti-nazistiske plakater fra veggene («Satans politikk!»). Og dermed er tendensen lansert. Den gjennomgående aktivitet for Rudy — når han tar ei pause i øl-lepjinga — er sure oppstøt over «all den politikken» Clash blander musikken sin med. Hans andre gullkorn er at han ynder og slenge til jenter han «stikker

innom» (bokstavelig talt): «Ikke si at du elsker meg, jeg tror ikke på kjærlighet».

Da Klassekampens Øystein Hagen så filmen i Berlin i februar, var det klippet inn kutt fra nazi-demonstrasjoner og taler av høyre-dama Thatcher i filmen. Slik fikk Hazan/Mingay fram gapet mellom den offisielle virkelighet og den faktiske tilværelsen for arbeidsløse ungdom i England, skreiv Hagen den gang. Den utgava jeg så i New York i august, hadde ikke disse sekvensene. - Derimot en parallellhistorie om en negergutt som blir huka for narko-pushing, og om hvordan han blir forskjellsbehandlet og må vente seg lengre straff for-

di han er svart. Slik mister filmen sin eventuelle profil, og blir en skildring av Hazans liv med Clash til han blir sparka pga «overdreven bruk av alkohol» (hørt den før?). Kanskje Rudys/Hazans livsanskuelse er representativ for arbeiderungdommen i England? I så fall er filmen interessant som en horisontutvidende faktor.

En film om Clash er det ikke. Deres funksjon i filmen er ikke mye mer enn som pappkulisser. Clash har visstnok tatt avstand fra filmen. Jeg forstår dem. Er du blant den som er heite på «Rude boy» bare pga Clash's «medvirkning», kan du trygt glømme hele greia. -Anders Austskog, New York

Intern konsolidering — Javel, men...

RUTE 80

Rød Ungdoms avis
Postadresse: Boks 4702, Sofienberg, OSLO 5
Tlf.: (02) 11 19 03
Kontoradresse: Tollbugt, 7 (inngang Skip-
pergata), 2. etasje
Redaktør: Runo Moen
Signerte artikler står for forfatterens egen
regning, og trenger ikke falle sammen med
Rød Ungdoms offisielle syn.
Sats: as Trolstrykk
Trykk: as Duplotrykk
Abonnementet koster kr 35,-

Det er et tomrom i Rød Ungdom når det gjelder våre egne studier. — Følgelig også når det gjelder vårt teoretiske nivå, og våre egne prinsipielle, ideologiske standpunkter. I flere år har vårt engasjement i konkrete saker som f.eks. skolepolitikk, 1. mai og politivold overskygget helt våre egne saker som en revolusjonær, kommunistisk ungdomsorganisasjon. Teoretiske studier om sosialisme, anarkisme, proletariatets diktatur, syndikalisme og trotskisme (og eventuelt andre interessante -ismer...) er et manko i organisasjonen. Ikke for i det siste har sosialisme- og anarkisme-diskusjoner tatt seg opp. Disse diskusjonene har vist at vi er for lite skolert i Marxismen-leninismen — Mao Zedongs tenking. Vårt eget grunnlag. Diskusjonene på sommerleiren, diskusjonene i denne avisa og ting som påpekes av kammeratene fra Bergen i dette nummeret av Rute 80, viser dette: — Vi trenger en periode med intern konsolidering i Rød Ungdom.

MEN.....

hvis vi ensidig blir sittende på kammeret og studere, er faren for å

skrumpe inn, stor. Det som har holdt m-l-bevegelsen i Norge oppe, er bl.a. vår klare utadrettede profil. Og vårt arbeid ute i fagforeninger, og andre masseorganisasjoner. Noe av grunnen til at vi ikke har hatt den type splittelser og danning av smågrupper, som mye av m-l-bevegelsen i resten av vest-Europa har hatt, er vårt arbeid ute blant folk. Vi har vært utadrettet, og ikke blitt sittende på universiteter og krangle. Uten denne profilen hadde mange av oss aldri blitt med i bevegelsen. Dette må vi ikke glemme.

I denne perioden med intern konsolidering, må vi absolutt ikke glipe den eksterne profilen som landsmøtet la opp til. Vi må ikke slippe noen av de front-sakene vi driver. Arbeidet i fagforeningene må stykes, arbeidet i YLI må ikke slippes. Alta- og den nye progressive rocke/ungdomskulturbevegelsen er saker som virkelig legger opp til et progressivt ti-år. Alt dette er kommet som en motreaksjon mot kapitalismen. Å glemme dette, er det samme som å si farvel til oss selv og en progressiv ungdomsbevegelse framover.

RM

Ska og sommer-leir!

Rød Ungdom har laget en meget omdiskutert løpeseddel om SKA-musikk, hvor det bl.a. sies at Ska er et levende og godt alternativ til disco. Denne ble delt ut i mangfold både på Hortensfestivalen og på Kalvøya. På baksida står det om Rød Ungdoms sommerleir.

Sommerleir i Danmark og Sverige

Rød Ungdom har besøkt sommerleire i Danmark og Sverige. Det var svært vellykket, og vi takker for at vi fikk komme. hilsen brødrene SKAU

Sosialdemokratiet og SU i krise...

Sosialistisk Ungdom har avholdt to leire i sommer. Den ene fikk 20-30 deltakere. Den andre 30-40. Hovedtemaet på den ene var sosialdemokratiet i krise. Deltakerantallet sier litt om at det er flere som står foran ei krise... hvem?

Entusiasme og kampglød i Unge Høyre

Unge Høyres Landsforbund har hatt landsmøte. Og om vi tolker deres avis Extra rett, så avsluttet landsmøtet med «entusiasme og kampglød».

Avisa oppsummerer videre:

— «Tja» til kjernekräften.
— Landsmøtet vedtok å holde døren på gløtt for kjernekräften.

— De i organisasjonens ledelse med mest sympati for såkalte «grønne» og myke verdier, fikk seg nok noen skudd for baugen.

— Farvel til den grønne profilen.

— Pressen har ikke spart på konfekten etter UH-landsmøtet. Det må jo være snakk om den reneste kuvending — og det fra en organisasjon som til dels har rettet sterk kritikk mot moderpartiet for manglende vilje i energipolitikken.

— Ille, ikke sant? spør avisa sine lesere.

Vi kan ikke med beste vilje skjønne annet enn at pressa har rett. Faktum etter UH-landsmøtet er farvel til den miljøvennlige profilen. Den falske profilen, som de unge blå har prøvd å gjøre et popularitets-poeng ut av.

Det er godt og se deres sanne ansikt igjen, UH. Dette var jo en av de sakene dere kjørte mest «radikalt» på i forrige valgkamp. Vi høres vel igjen til Stortingsvalget.

Er det dette dere oppnådde deres «entusiasme og kampglød» på, så spar oss...

«Verdens demokratiske Ungdom»

Da YLI fra Norge og YRF fra Sverige trakk seg fra en nordisk faglig ungdomskonferanse pga. «Verdens Demo-

kratiske Ungdom»s deltakelse, gjorde arbeidsutvalget i Rød Ungdom en uttalelse. I uttalelsen heter det bl.a.:

— VDU er en organisasjon som er fullstendig styrt av Sovjetunionen. Hovedtyngden av medlemsorganisasjonene er ungdomsorganisasjonene til de såkalte kommunistiske partiene i Øst Europa. I dag fungerer denne organisasjonen som en støtte til Sovjets utenrikspolitikk. Ikke minst etter invasjonen i Afghanistan er det viktig at denne organisasjonen isole-

Derfor støtter Rød Ungdom fullt ut opp om den bokkotten YLI og YRF har tatt initiativ til.

Danske kammerater

Rød Ungdoms søsterorganisasjon i Danmark, Kommunistisk Arbeiderungdom (KAU) har nylig avholdt sitt andre landsmøte. I en hilsen til Rød Ungdom, Norge, heter det bl.a.:

— På tvers av landegrensene er vi forenet i kampen mot Sovjets besettelse av Afghanistan. Både i Norge og Danmark har våre ungdomsforbund arbeidet for boikott av OL. Ikke for å støtte Carter, men for å vise lederene i Kreml at heller ikke ungdommen i andre land aksepterer den brutale okkupasjonen av et naboland. Hvis supermaktens overtramp på verdenskartet ikke møter motstand, er faren for verdenskrig stor.

Støtte til Alta-demonstrasjon

I slutten av mai støttet Rød Ungdom initiativet til en demonstrasjon i forbindelse med Stortingets nye behandling av Alta-saken. Parolene var følgende:

- Varig vern av Alta-Kautokeinovassdraget.
- Vidde er samenes land.
- Ødeleggelse av laksestammen betyr færre arbeidsplasser i utkantdistrikta.
- Respekter kommunestyrevedtakene i Alta og Kautokeino.
- Uerstattelige naturom-

råder er i fare.

— Reindriftsnæringen er lurt.

— Utbygginga skaper store miljømessige problemer for altabefolkningen.

— Ingen kraftkrise.

— Alta-Kautokeino. La elva leve.

— Omgjør stortingsvedtaket.

— Repekter samenes rett til vidde.

Hold ruta

I en uttalelse fra arbeidsutvalget i Rød Ungdom, som kom rett etter forrige nummer av Rute 80 var trykket heter det:

— Vi har fått siste nummer av Rute 80 og vil takke dere for innsatsen. Rute 80 har hatt en markert framgang, både innholdsmessig, og layout'en. Vi tror at Rute 80 med den ruta som nå er fastlagt virkelig kan bli et viktig redskap i ungdomskampen og i arbeidet med å øke Rød Ungdoms innflytelse i ungdomsmassene. Hold ruta!

AUF, Uruguay og Rød Ungdom

I Arbeiderbladet og Ny Tid (nr. 24) påstås det at alle ungdomsorganisasjoner utenom Rød Ungdom har støttet sultestreiken som exil-uruguayanerne i Norge har hatt. Dette er ikke riktig. Vi ble nemlig aldri forespurt, — og da vi fikk vite om streiken, sendte vi umiddelbart et telegram og uttrykte vår fulle støtte.

Om det bevisst, er noen som i første omgang ikke kontakter Rød Ungdom for støtte, og deretter rakker ned på oss, skal ikke påstås med sikkerhet. Men tanken er ikke så fjern når vi veit at det var AUF som distribuerte og gjorde alt det tekniske arbeidet for Uruguayanerne.

Handlingsprogram og sosialismehefte

Rød Ungdom har gitt ut et sosialismehefte og handlingsprogram. Handlingsprogrammet har fått en kjempedelikat layout, og vi oppfordrer alle til å kaste seg over det. Når det gjelder sosialisme-hefte er det delte meninger ute å går. Av en viss «P.L.» har vi virkelig fått gjennomgå i Klassekampen. Vi anbefaler nå riktignok folk om å lese det, og kaste seg ut i debatten.

Ellers kan nevnes at RUMerke og presentasjonsbrosjyre er underveis.

Aksjoner for fritidsklubber

Det skjer ting på aksjonsfronten ang. fritidsklubber for tida. De er i gang på Skarnes, Kongsvinger og Røros bl.a. Vi oppfordrer herved folk om å skrive til oss og rapportere.

Tidligere ml'ere starter studiegruppe

En gruppe hvorav de fleste er tidligere medlemmer av Rød Ungdom eller AKP, har startet en studiegruppe. I allefall prøver de å få med seg mange nok på det.

— MÅ kommunistiske organisasjoner enten være sekteriske og dogmatiske eller opportunistiske og slappe? Hvordan skal en kommunistisk organisasjon bli demokratisk?

For å finne svar på disse og flere andre spørsmål ønsker vi å bruke skriftene til Mao og Lenin, men vi tror ikke alt de har sagt er rett og automatisk kan anvendes på norske forhold, heter det i en løpeseddel.

Rød Ungdom har tatt kontakt med gruppa for å utveksle synspunkter.

Ny von, GARY?

Ei ny rettsak for Gary Tyler synest no mogleg etter at Louisianas appellrett seint i juli kjende rettsaka mot han i 1975 som «infisert» og «urettvis». Han vann dermed ei ny høring. Der må åtalemakta prove at Garys rettsoppnevnte forsvarer under rettsaka ikkje protesterte på dommarens framferd. Maktar ho ikkje det, har Gary rett til ei ny rettsak.

«No skal det svært mykje til for å hindre ei ny rettsak», uttalte Garys advokat Jack Peebles under ein samtale med Rute 80 i New Orleans i juli.

Gary var berre 16 år då han blei huka av purken og ankлага for å ha myrda ein kvit gut under tumultar i Destrehan, Louisiana, 1975. Han og andre svarte ungdommer i ein skolebuss vart omringa av rasistmobd då eit skot blei avfyrt. Då Gary blei domt for mord, protesterte tusener som meinte 16-åringen hadde blitt offer for eit komplott. Over 100 000 underskrifter blei samla inn for for å få sett han fri. Demonstrasjoner mot livstidsdommen blei halde i 30 USA-byer, pluss i Canada, India, Columbia, Frankrike og Noreg.

Sida rettsaka i 1975, har åtalemakta sitt einaste vitne, Natalie Blanks, trekki attende forklaringa si. Purken seier nå at dei har «mist» det angjevelege drapsvapenet «ein politirevolvar «finni» på skolebussen to dagar etter etter at dei huka Gary. Så vi får sjå....

Tor Hammer, New Orleans

Pga ferien har vi til dette nummeret ikke klart å utgi «Rute-80-kontakt», bladet som sendes til alle kommisjonærer for hvert nummer. Bladet pleier gi tips om neste utgivelse, og opplegget for salgskampanjer. Ellers mye interessant for for kommisjonærer, selgere og andre spesielt interesserte. Er du interessert i å få bladet tilsendt i framtida, skriv til Rute 80 Postboks 4702, Sofienberg OSLO 5

Unge Høyre på hotell

DEL II

I forrige nummer kunne Rute 80 avsløre hvordan elevpampene i toppledelsen av Norges Gymnasiastsamband (NGS) bodde på et luksuriøst hotell under deres landsmøte, mens delegatene lå på harde gulv i gymsaler.

Etter mye om og men har ledelsen i NGS endelig bestemt seg for ikke å gå til sak mot Rute 80. De vil ikke en gang skrive et svarinnlegg til avisa. Formannen, Roy Hovdan kan opplyse at Rute 80 er ei så lite seriøs avis, at de ikke gidder

bry seg med det. — Påstandene faller på sin egen urimelighet. Dessuten har vel dere også nå funnet ut at hele greia bare er oppspinn, sier han. Det må vi med skam meddele at ikke er oppdaget. Tvert om har vi funnet ut at det ikke bare var Unge Høyres folk i NGS' toppledelse som bodde på hotellet, men hele NGS's sentralstyre, kontrollkomite, ordstyre og referenter gjorde det. Alt finansiert av medlemmenes kontingentpenger. Vi kan ikke se at dette gjør saken noe bedre.

Vi spør Roy Hovdan videre om hotell-opphold for ledelsen er vanlig organisasjonspraksis.

— Nei, en vanlig organisasjonspraksis er at hele landsmøtet bor på hotell, men det vil komme på en ca. 40-50 000 kroner, så det har vi ikke råd til.

Er det da riktig at noen får tar seg dette privilegiet kun fordi de sitter i ledelsen?

— Det kan ikke kalles et privilegium. Det det er snakk om er å legge arbeidsforholdene til rette. Ideelt sett burde nok alle bo på skole, men det er umulig å ha møter o.l. der. En hardt presset ledelse trenger ro rundt seg slik at de får sove om natten. Med møter og praktisk arbeid blir arbeidsdagen lang under landsmøtet.

Skal en fungere på de lange møtene, må en ha skikkelig søvn. Mange delegater er ute på byen om kvelden, og kommer seint tilbake. Da lager de ofte støy. Derfor kan ikke vi sove der.

Har dere fått noen reaksjoner på oppslaget i Rute 80?

— Nei, ingen.

Jeg sitter her med en uttalelse fra Nord-Trøndelag-Gymnasiastutvalg, som ber dere redegjøre for forholdene. Har dere ikke fått denne reaksjonen?

Nei, den har nok Nord-Trøndelag-GU glemt og sendt, for den har jeg ikke sett.

Uttalelsen refererer og Hovdan lover at han skal skrive et brev til Nord-Trøndelag-GU. Kan en regne med liknende hotellopphold ved neste landsmøte, etter at dette har kommet fram?

— Det er ikke bestemt. Saken skal diskuteres i sentralstyret nærmere landsmøtet.

Mener du at det bør gjenta seg?

Hvis vi får flere reaksjoner, så kan det jo være en løsning at folk betaler fra sin egen lomme. Det er uenigheter i sentralstyret om dette. Personlig stemte jeg avholdende da vi diskuterte dette før forrige landsmøte.

Rune M

Av 2 øyenvitner

MORD PÅ RUTE 80

Dagen alle husket, men som ingen lenger snakket om. Dagen da det ble begått et mord på bussrute 80. Bussen kjørte gjennom en passasje da et skrik flerret stillheten, og en mann lå død på gulvet.

Politiet ble øyeblikkelig kontaktet, og etterforsker Trine Øyen ankom stedet. «En kvinne?» — hørte man det ble mumlet gjennom forsamlingen. «En stakkars kvinne» — «hva kan vel hun få gjort? Den døde, en helt vanlig grå en i mengden, lå med åpen munn og stirrende øyne.

Legevaktmannen lukket øynene hans mens han tittet utover forsamlingen av passasjerer. Ja, her var nok en haug av kompetente mordere! — En gutt med fett hår og søkende blick. En typisk ungdom sikkert en av disse T-banegutta. Ja, han kunne helt sikkert ha gjort det.

— Ei jente med kvinnemerke på jakka. Ja, uten tvil, — hun hatet sikkert menn! Men på den annen side, en kvinne kan da ikke utrette stort, særlig ikke drepe en MANN! Han var ikke helt sikker... Blikket gled til neste. En gutt med ring i øret. Ah, en homofil. Alle visste da at de ikke var helt balanserte mennesker. Kanskje sjalusimord. Uten tvil grunn til mistanke.

En av passasjerene var en av disse med hår som grammafonstifter og rare klær. Hva var det nå man kaller dette søppelet? Var det ikke en pønker, tro? Han var sikkert en ekkel kommunist, også. En hovedmistenk, tenkte han. Bortenfor søpleguten satt en fremmedarbeider. Kanskje den døde mannen hadde oppdaget noe med fremmedarbeideren. En hittil ukjent kjønnsykdom kanskje? På den annen side, det var da allment kjent at alle «de der» hadde kjønnsykdommer.

En pen forsamling avskum som kun var kvise på samfunnets rompe.

Nest siste passasjer var en helt vanlig middelaldrende dame, — fru Aass. Hun var så normal at han ikke ofret henne en tanke. Ved siden av henne satt en søt, liten ting, — med store pupper, dådyroyne og blodrøde negler (— hørte vi blodrøde...?). Men hun kunne ihverfall ikke gjort det!

Hvinende bremses, ulende sirener, slamring i en bildør, og ut stiger politietatens håp og framtid. Unge fremmadstrebende Carl Wiig.

— Hva i hel... , æh, — hva gjør du her Trine?

Trine snur seg rundt.

— Jeg var tilfeldigvis den første til å reagere, svarte hun rolig.

Hun hadde akkurat notert navn og adresse på alle passasjerene, og gitt dem lov til å gå. Legevaktmannen kom løpende, og sa opphisset at han mente bestemt at han «med håret» burde holdes igjen.

Carl Wiig tok et overblikk i bussen før han satte kursen for Victoria Terrasse der han og Trine Øyen skulle møte for politimesteren.

Møte hos politimesteren ble unnagjort på no time. Han slo kort og konsist fast av Carl Wiig skulle settes på saken, — dette var som han sa, ingen sak for en kvinne.

— Og særlig ikke en søt og sart liten skapning som deg, Trine, så han og ga henne et klaps på baken.

Mens alt dette pågikk hadde fru Aass, (den middelaldrene normale damen dere sikkert husker) bestemt seg for å ta den mistenkelige, homofile bedre i øyesyn. Hun var sikker på at det var noe rart med den fyren. — Så hun fulgte like godt etter da de gikk fra bussen. To kvartaler lenger nede møtte han en lyslugg, høy gutt. Mannen fra bussen sa til ham.

— Ja, alt har gått greit. Samtidig snudde han seg og så rett på fru Aass.

Forts. neste nr.

Her finner du oss

Ring (02) 11 19 03 og spør hvor du er havnet før du leser videre.

Hvis du kom til Oslo-politiet, SIPO, USA-ambassaden eller til Andreas Cappelen så tyder det enten på at vi har med en alvorlig trykkfeil å gjøre, eller så betyr det at Rød Ungdoms nye telefon allerede er avlyttet, og at SIPO har problemer med å koble linja riktig.

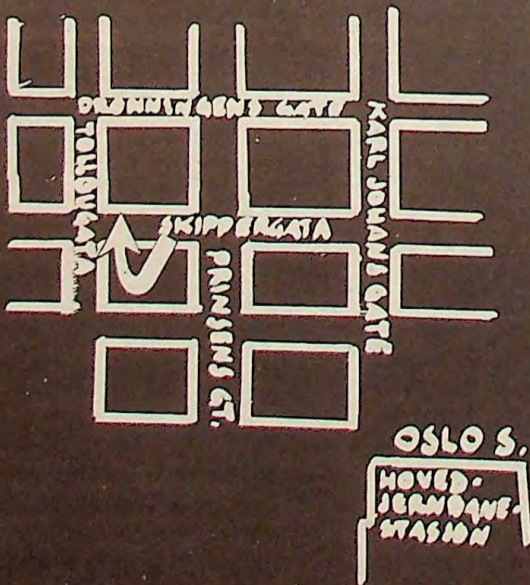
Rød Ungdom har nemlig flyttet, og (02) 11 19 03 er det nye telefonnummeret. Kontoradressen er:

Tollbugata 7 (Inngang Skippergata) i sentrum.

Postadressen forblir den samme:

Rød Ungdom
Postboks 610, Sentrum
OSLO 1

PS.: — Din feiging! Vi skreiv jo at du skulle ringe før du leste resten. Turte du ikke eller...?

I deler av Oslo-prensa er folkeaksjonen mot Altautbygginga betegnet som «studenter og denslags». Derfor velger Rolf å halle seg «denslags». Han kan fortelle at den eneste gruppa som noen gang har vært overrepresentert, er folk innen landbruket.

— Det var fint å være i Stilla i fjor, forteller han, kammeratskapet og samholdet var enormt godt. Også i forhold til lokalbefolkningen.

«VISSE ELEMENTER»

— Men likevel hadde nå iallefall jeg problemer med visse elementer. I en leir som den i Stilla kreves det god disiplin. Ingen må tro de kommer til en vanlig ferie. Og når da enkelte ikke ville stå opp tidlig for å gå i beredskap ved anleggsmaskinene, så skapte dette problemer. Ikke store, men dog. Ja, noen få norske «Christianitter», mente til og med at det ikke trengtes noe vakthold i det hele tatt. De var så vant til å demonstrere at de luktet det, når purken nærmet seg, påsto de. De ville heller ha konstant all-møte. Etter deres mening skulle noen sove, når de ville det, andre jobbe når de ville det og diskutere når det passet dem.

Rolf legger heller ikke skjul på at dette etter hans inntrykk var folk rundt gjengen i Hjelmsgt. 3 (Gateavisa)

— Alle var der som Folkeaksjonens gjester og derfor burde de jo rette seg etter vertskapets bestemmelser.

Hvordan vurderer du mulighetene for at Alta-utbygginga kan stoppes for godt?

DRA NORDOVER NÅR NOE SKJER

— Ingen må iallefall innbille seg at saken er endelig vunnet enda. Selv om det ikke har vært leir der i år, så må ingen tro at det ikke er behov for folk i år. Folk må være i beredskap til å dra nord-over med en gang ting begynner å skje. Dette kan bli den første store miljøkampen som seirer i Norge.

Så du har ingen skrupler mot sivil ulydighet?

— Nei, det er kun ved å sette makt mot makt at vi blir lyttet til. Jeg har ingen illusjoner om fredelig aksjoner som f.eks. den i Innerdalen. I 10 år har vi holdt på oppe i Alta. Først i det siste har ting virkelig begynt å skje, og vi har fått hjelp og støtte.

Det snakkes så fint om at det er et lite inngrep i vidda, men hvis en ser helhetlig på det, er allerede Skibotn, Goulas, Nordreise og Kvæningen relativt store oppdemninger. Vi blir forbannet for dette. Dessuten er det snakk om en minoritetsgruppes rettigheter.

NYTT BASKERLAND?

Hva tror du egentlig kommer til å skje i Alta?

— Hvis vi ikke blir lyttet til framover, så frykter jeg utviklinga. Folk som har ofret all sin tid på denne saken i ti år, og som ikke vinner, når en gang et frustrasjonsmoment som ikke kan stoppes. Voldshandlinger. Jeg frykter et nytt

Baskerland. Og med en minister som jeg antar er senil, så vil det ikke nøles med å slenge ut stempler som terrorister. Vi veit at det militæret ble vurdert satt inn i fjor. Dette kan skje igjen.

Ser du Alta-saken som en kamp mot et kapitalistisk Norge?

— Selvsagt, det er de store kapitalkreftene som vil ha den enorme veksten. Derfor er det de som ligger bak og presser for utbygging. Det er de som har makta, og det er bl.a. smelteverkene som krever så mye kraft. Den industrien skal jo absolutt ekspandere og utvide hele tiden også.

Ser du et sosialistisk Norge som noen løsning?

— Ja, da ville du kunne stoppe den vanvittige sløsinga fra de store bedriftene. I dag får industrien energi-utgiftene subsidiert. Derfor gidder ikke kapitalistene bry seg med sparing. Det er det kapitalistiske systemet som krever Altaelva utbygd.

Hva mener du om Rød Ungdoms forhold til miljøkampen?

— Jeg har merket en fin framgang fra 75-76. Den jamne RU'er har peiling på miljø-saker nå, har jeg inntrykk av. Og det som kjennetegner alle miljøsakene er at de trenger en god prosjon med skoloring.

En hver sosialistisk organisasjon som vil ha framgang, må gå inn i miljøkampen. Den blir mer og mer tilspisset. Men dette er selvsagt ikke nok. Vi trenger støtte fra alle, fra Fremskrittspartiet til AKP.

Et annet sted i avisa har vi intervju med ei Rød Ungdom-jente som sitter i styret i Natur Ungdom i Bergen. Hun sier at mange i miljøbevegelsen blir frustrerte fordi de ikke ser noe alternativ. Hun savner et helhetlig alternativ fra Rød Ungdoms side...

MILJØBEVEGELSEN ER UNG

— Nei det bekymrer meg svært lite. Folk skjønner mer og mer av samfunnet etterhvert som de oppdager all dritten som renner fra staten. Folk må komme på gli. Strategien med sosialisme og alt det, må ikke nødvendigvis være der som et ferdigsnekra tilbud. Ting som avlytting o.l. åpner øya på mange.

Hun jenta må huske på at den nye miljøbevegelsen er svært ung. Før dreiv vi kun med natursti, gikk turer, så på fugler og plukket blomster. Men de siste par årene har miljøbevegelsen blitt aksjonsrettet. Det er noe helt nytt. Før var vi en snill bevegelse. Først nå viser vi tenner. Miljøkampen er ikke kommet langt. Vi er unge, og vi må være tålmodige. Sosialister trengs i miljøbevegelsen.

Til slutt vil Rolf bare ha sagt det at; m-l bevegelsen har et visst historisk rykte på seg. Ikke alltid vært like glad i miljøvern-aktivister. Hvis dette synet fremdeles er rådende hos noen i «rørslå» så for Guds skyld luk meningene vekk.

Rune M

- Miljøkamp er kamp mot kapitalismen.
- Med en senil justisminister blir folk fort stemplet som terrorister.
- Ingen må tro Alta-saken er endelig vunnet.
- Miljøbevegelsen har først i det siste blitt aksjonspreget.
- Sosialismen må ikke nødvendigvis være et ferdigsnekret tilbud, men...
- Sosialismen vil kunne stoppe den vanvittige sløsinga.
- Sosialister trengs i miljøkampen.

MED EN ANTATT SENIL JUSTISMINISTER MOT SEG

—Kamp for Alta er kamp mot kapitalismen

Rolf Eliassen, 21, kommer fra Kvænangen. Kvænangen med -æ...? Vi tillater oss og spørre.

— Selvsagt, den e'en er en søring-variant som jeg ønsker til blokksberg.

Kvænangen ligger i nord-Troms. Nabo-kommunen til Alta. Rolf er en snakkesalig miljøvern-aktivist. Siden 1975 har han engasjert seg i kampen mot Alta-utbygginga. En stund var han leirleder i Stilla, under aksjonen i fjor. Han har mesteparten av sin tid drevet fiske og anleggsarbeid. Etter leiren i fjor hadde han ikke noe å gjøre. Derfor dro han til Oslo. Han er aktivt med i Folkeaksjonen mot Alta-utbygginga. Meninger har han nok av. Her følger et knippe fullt.

Rolf Eliassen, en snakkesalig miljøvernaktivist. Bildet er tatt foran hovedflødens festning, Norges Vassdrags- og Elektrisitetsvesen.

Norway-Cup

Seier, smil, svette, tårer, nederlag. Sånn går det når over 20000 unge fotballspillere fra hele verden samles til en ukes turnering. Norway cup ble også i år arrangert på Ekeberg av Bekkelaget I.F. (med Dagbladet og Pepsi Cola som sponsorer). Arrangementet, som er verdens største fotballturnering, gikk for en gangs skyld av stabelen med værgudenes velvilje. Gode baner, mye bra spill, og hele veien hard innsats fra deltagerne. Alt i alt en fin uke, og vi ønsker alle de grønntroyede velkommen igjen neste år.
(Foto: JUNE/J.T.J.)

«MISS UNIVERS -1980:»

Den såkalte familie- og mannfolkpressen har omfavnet «Miss Univers 1980»-konkurransen. På denne måten blir den mest ekstreme form for gærnt kvinnesyn dyrket fram. Ukritisk refereres det: — Og i salen satt menn med store øyne... Stammer det? Hvor kritiske er egentlig vi gutter? Og hvor oppmerksomme er vi på daglig jenteundertrykking? I Rute 80 har nesten bare jenter engasjert seg i kjønnsrolledebatten. Anders er en av de få guttene som har deltatt. Her retter han søkelyset mot hva vi gutter kan gjøre for å forstå mer av jentenes (og vår?) kamp.

—Og i salen satt menn med store øyne....

Kort guide for gutter i kjønns- rolledebatten

— Nå, gutten min, har du lest mange bøker om kvinnekamp og kjønnsroller i sommerferien? Har du diskutert jenteundertrykking og samlivsproblemer?

— Eller har du ganske enkelt driti i den oppfordringa June og jeg kom med i forrige Rute 80, og bare kasta deg ut i nytinga av sommerens «gleder»? I så fall, kjære bror, ta en titt på denne artikkelen. Den er skrevet for sånne som deg...

Sjøl om du kanskje slang innom sex/samliv/kjønnsrolleseminaret på Rød Ungdoms landsleir er du ikke «ferdig med detta» for det. Nå trenger vi ei skikkelig oppstramning av gutta på

dette området og ei krafing opp-prioritering av kjønns-kampen i Rød Ungdom. Og da trenger DU å engasjere deg mer. Du må bli forbanna, opprørt, over undertrykkinga av halve menneskeheten. Du må la jentene sleppe til for å fortelle om jøvelskapet. Du, jeg og kjønnsfellene våre må (blant annet) sette oss ned og forsøke å få et inntrykk av kjønnsrollesystemet slik det oppleves fra de undertryktes side. Fordi vi sjøl ikke er jenter, kan vi ikke nøye oss med våre egne erfaringer. Vi må lytte, lese, iakttå og lære. En enkelt start er å gripe til bøker.

LYNKURS I JENTENES LIV

Den første boka du burde lese, er «Kvinner» av Marilyn French. Aschehoug ga den ut i

1978, men den kom ut på Bokklubben Nye Bøker også, så det er sikkert noen kjente som har den. Den største feilen ved den er at den er så tjukk (537 s.) og ordrik. Den kunne med hell vært korta ned til det halve.

Men ellers er det nesten bare godord å si om den. «Kvinner» forteller om en kvinnes liv i USA i 50-åra, fra ungjenta via barnemor og huslave fram til skilsmisse og studier. Den første halvdel av boka beskriver hovedpersonen Miras liv i den tradisjonelle kvinnersrolla. Den delen av boka er en opplevelse for en som ikke er jente. For første gang i mitt liv fikk jeg et glimt av virkelig forståelse for hva generasjoner av kvinner har gått igjennom. Ja, så godt inntrykk gjorde den på meg at jeg nikka forstående til French's konklusjoner i slutten av boka — slike som: «— Hva de enn er i det offentlige liv, hva slags forhold de enn har til menn, og til kvinner, er alle

menn voldtektsforbrytere og ikke noe annet i sine forhold til kvinner. De voldtar oss med øynene, med lovene og reglene sine» (s. 493). — Er det noe rart i at tenkende kvinner kommer fram til slike slutninger?

Gjennom «Kvinner» får du et brukbart lynkurs i jenters liv.

Å NÅ UTOVER SEG SJØL

Etter at du har kjempa deg gjennom (ihverfall halvparten av) «Kvinner», foreslår jeg at du tar fatt på Kari Mundal Johnsen's lille (97s.) bok «Hva er kvinnesak?» (Gyldendal 1979). Den klargjør på en enkel måte hva «Kvinner»s Mira egentlig slåss for, og kommer med en forbløffende vurdering av «enkelte tendenser innen dagens kvinnebevegelse». Johnsen «nylanserer» begrepen immans og transcendens: «Transcendens er menneskenes vilje til å nå utover seg selv, og immans er den stagnasjon som inntreffer når denne viljen hemmes eller svikter seg selv. Det første er mannens privilegium, det siste tilskrives kvinnen og innebærer jordnærhet og myke verdier» (Kvinnerfront 3/79).

Johnsen's slutning er at den egentlig kjønnskampen er kvinnens kamp for å erobre «mannens verden» slik at kjønne kommer på lik linje i intellektuelt, skapende, administrerende og samfunnsmessig arbeid. «Kvinnekultur» og «kvinnelige verdier» er egentlig begreper i kjønnsundertrykkingas tjeneste, mener hun, fordi det setter grenser for kvinners ambisjoner og isolerer dem i den samme, underkua situasjonen som før.

Rød Ungdom-jenter jeg har snakka med, har ulike syn på Johnsen's bok. Sjøl er jeg litt uenig i enkelte slutninger, spesielt de om kvinnekultur som jeg finner noe forhastede.

Til pluss-sida må noteres det lave sideantallet. I motsetning til kollega French, sløser ikke Johnsen med orda. Det fungerer bra.

MER MÅ TIL

Den korte guiden er ikke ment som noe bli-kader-på-én-dag-kurs, men som et spark i ræva på deg som til nå har driti i kjønnskampen. Nå håper jeg at du vil snakke med jenter om dette, kikke litt i bladet Kvinnefront, studere omgivelsene dine og ikke minst: Prøve å rette opp din egen praksis og tenking. Lesing og store ord er ikke nok.

— Og til alle dere som sitter klare med «de marxistiske klassikerne» hevet til slag: Ja, jeg veit at ei kommunistisk linje i dette spørsmålet også må inneholde mye annet rart. Men akkurat nå syns jeg at vi trenger å begynne å gjøre noe et eller annet sted, så hvorfor ikke med oss sjøl?

Anders

Vi har beveget oss til Bergen. Hvordan står det til med Rød Ungdom her? Og hvilke saker vil dere jobbe med framover? I svært så bergenske omgivelser traff vi Janneke og Tollef, henholdsvis talskvinne og -mann for Bergen Rød Ungdom. Vi retter spørsmålet til dem.

Jaaneke Eide, 21, jobber som ekstrahjelp på Haukeland sjukehus. Hun har gått gymnaset, og satser på og komme fast inn i sjukepleien. Natur og miljø er hennes arbeidsområde, og hun sitter som styremedlem i Bergen Natur og Ungdom.

duspusning. De tre siste årene har han vært forskalingssnekker. Han er aktivt med i Bergen Rockeklubb.

Har Bergen Rød Ungdom det problemet at dere ikke er der det skjer noe blant ungdommen?

— Nei, det har vi ikke. Av de tingene vi jobber mest aktivt med kan vi nevne: Faglig Ungdomsgruppe (FUG), Alta-

aksjonen og vi jobber aktivt i Rockeklubben. Problemet er at medlemmene gjør dette som enkeltpersoner, og at Rød Ungdom som organisasjon ikke blir markert.

Dere har hatt en kritikkbevegelse gående innad i organisasjonen.

— Ja, den oppsto spontant i en del lag. Folk var lei av at planer kom ferdigtygde ovenfra og at innvendinger sjelden ble lyttet til. Som et resultat av

denne kampanjen omorganiserte vi oss til såkalte interesselag. Et lag for dem som jobber med miljøspørsmål, et lag for gymnasiastene, faglig, YLI-lag osv. Disse lagene har fungert bra, og de som er med har iallefall jobbet med det de har interesse av. Det at Rød Ungdom har jobbet på denne måten, er en av årsakene til at det har skjedd såpass mye på disse områdene. Nå jobber lagene med det de sjøl vil, og leg-

ger sine egne planer. Det kritikkbevegelsen oppsummerte var at Rød Ungdom trenger:

- Mer arbeid ute i masseorganisasjoner.
- mer studier
- en politisering av organisasjonen.

...Rød Ungdom mangler vitenskap og grundighet...

De to siste tingene hra vi absolutt ikke greid. Vi har undervurdert betydninga av å jobbe med Rød Ungdom som en egen organisasjon. Vi kan ikke vise til en eneste sak hvor Rød Ungdom som organisasjon har markert seg. Det har vært en gjengs oppfatning at Rød Ungdom kun trengs til å jobbe i andre organisasjoner. Men vi mener at Rød Ungdom trengs til mer enn det. Vi har til nå manglet revolusjonære oppgaver å ta fatt på.

Så dere vil ha en periode hvor Rød Ungdommere gjemmer seg på kammerset for å studere igjen?

— Nei, ikke det ensidig, men vi vet det eksisterer et tomrom når det gjelder vår egen ideologi og våre egne prinsipielle standpunkter.

Da Strassburger-tesene (retningslinjer fra Marx om streikekamp) ble studert i Rød Ungdom for noen år siden, fant vi ut at kapitalismen trenger mobil arbeidskraft. Dette var en «pling-opplevelse» for oss. Vi forsto hvordan streikekampen kom i lys av kapitalismen. På liknende måter må vi jobbe med f.eks. miljøarbeidet under kapitalismen i dag. Vi må jobbe konkret for å avsløre det kapitalistiske samfunnet i dag.

Men det har vi vel også gjort tidligere?

— Ja, men vi mangler vitenskap og grundighet. Det er ka-

...vi har ikke et alternativ å kjempe for...

rakterkampanja vi dreiv for noen år siden et godt eksempel på. Vi «lærte oss noen ord», og gikk ut med dem. Det var alt. Jeg (Tollef) kunne f.eks. tenke meg å sitte et halvt år å kun studere Sovjets økonomi.

Janneke: Vi bør sette ned egne forskningsgrupper for folk som er interessert i spesielle saker. Gå i dybden av aktuelle ting.

En ting er å kritisere kapitalismen, men i disse tider er veldig mange opptatt av å diskutere hva sosialisme er for noe.

— Ja, mange tenker at vi veit hva vi slåss mot, men ikke hva vi slåss for. Vi kan godt slåss for vern av Alta-elva, men vi blir ikke kommunister av det aleine. Vi klarer ikke å forandre samfunnet på denne måten. Janneke kan fortelle at hun sjøl ser mange frustrerte folk i Natur/Ungdom p.g.a. dette.

— Det er greit å ha svar i hvert enkelt spørsmål, svar som «NVE tar feil», men problemet er at vi må ha noe mer. Vi må ha et alternativ.

Tollef: — Enig i at vi bør ha et alternativ, men...

...vi må føle for sosialismen...

Janneke: — I Natur/Ungdom f.eks. så har ikke vi noe alternativ i det hele tatt, som vi kan kjempe for. Sosialismen må være noe vi føler for. Hvis vi ikke gjør det, klarer vi ikke å propagandere for det heller.

Folk som har blitt med i Rød Ungdom de siste årene, har lest en brøkdell av det vi eldre medlemmer har gjort. Det var mer av politiske diskusjoner før. De siste 3-4 åra her det vært null.

Har dere i Bergen truffet tiltak for å øke den politiske interessen i Rød Ungdom nå?

— Vi har ikke kommet lenger enn at vi innser at vi må følge opp den delen av kritikkbevegelsen som gikk på å styrke Rød Ungdom som en revolusjonær organisasjon. Noen medlemmer har redusert sin kraft betydelig i diverse frontorganisasjoner for å jobbe mer internt for organisasjonen.

Er miljøet i Rød Ungdom bra?

Tollef: — Kritikken av demokratiet går ikke bare på organisasjonen Rød Ungdom.

...for mange viktigperer i Rød Ungdom...

Det er for mange «viktigperer» i organisasjonen. Jeg savner en mer kammeratslig tone mellom likemenn. Holdningen er for mye ovenfra og ned, og omvendt. Det er bare de «mest ledende» kammeratene som får prøve seg på viktige oppgaver. Dette må endres.

Og hva har så Bergen Rød Ungdom tenkt å finne på til høsten?

— Å se anti-sovjetisk arbeid som en desidert hovedoppgave for alle RU'ere, går ikke. Å styrke Rød Ungdom, å bli en større organisasjon med større innflytelse på f.eks. gymnasiene, er den viktigste oppgaven for oss.

— Vi må fortsette det arbeidet vi har begynt i forskjellige interesseorganisasjoner. Noen må nok slippe front-sakene for å jobbe med Rød Ungdom som organisasjon.

Tollef: — Det er tendenser nå til at det er populært å være rød igjen. I det nye rockemiljøet f.eks. Det er tøfft å være hard og aggressiv. Ikke la seg pille på nesa. Vi må klare å bygge bånden i denne progressive tendensen. Sikre at den ikke bare blir et lite blaff.

Anarkistene har igjen fått vind i seilene. Å bli anarkist er den minst forpliktende måten å bli rød på. Selv om jeg ikke er noen anarkist så mener jeg dette er med på å underbygge at det blir mer pop å være rød igjen. Inmari mange mener at Unge Høyre er dritt. Jeg tror det er rockeklubben i Tromsø

Rød Ungdom har hatt Sommerleir! Avstander tatt i betraktning bør vi være fornøyd med at 170, alt i alt, deltok på sommerleiren. Sola kom oss til hjelp de siste dagene og de fleste ser tilbake på en fin ferieuke. Reklamen for RU-leire har alltid lovt ei ferieuke, — men mange har kommet hjem mer slitne enn da de dro. Så ikke iår!

Det var dans og levende musikk de fleste kveldene. Bakruz og Oslo Børs sørget for at leiren «swingte» mesteparten av døgnet. Og se Oslo Børs vri av seg rockelåter under Rød Ung-

doms fane, var nesten til å få tårer i øya av. Slikt varmer og gir vyer for 80-åra! (Kuln, Bjarne,red.)

Det var de mange seminarene som var leirens bærestolper og ga oss mest politisk utbytte. Terje Nordbys reketekstseminar, Eritreaseminar, seminar om miljø og marxisme og ikke minst Tron Øgrims foredrag om sosialisme var leirens politiske høydepunkter. Etter Øgrims foredrag var det nattseanse for de som orket, og det meldes om topp interesse intil Øgrim måtte fraktes til Oslo for å komme seg på jobben.

En iraner og kamerater fra Sverige og Danmark ga oss erfaringer fra andre land. Redak-

sjonen i leiravisa, Rød Mix, gjorde sitt for å erte på seg leirdeltakerne, og det endte sjølsagt bra.

Noe kluss med forberedelsene skjemmet litt av den praktiske sida ved leiren (og noe usosiale flaske- og sneipslengere!) Ryktene om at Rød Ungdommere er slappe ble også gjort grundig til skamme i fotball- og volleyballturneringene.

Stopp — si ja!

Ble det svart ja på spørsmålet om det blir noe Rød Ungdom i 80-åra? Leiren svarte absolutt ja, men vi hadde nok tatt oss vann over hodet da vi trodde at denne diskusjonen skulle løse

så mange problemer for Rød Ungdom. Det viste seg vanskelig å komme til gode konklusjoner slik diskusjonen var lagt opp. Situasjonen er forskjellig fra lag til lag og løsningsene blir derfor også forskjellige. Etterpå kan vi se at leiren burde tatt utgangspunkt i politiske saker og hatt flere lærerike seminarer. Rød Ungdom sommerleir kan ikke i leirplenium gi en riktig konklusjon både for Brønnøysund og Fredrikstad!

Men det er lett å være etterpåklok, og til syvende og sist tror jeg Rød Ungdom i 80-åra diskusjonen ble en lærerik erfaring for hele Rød Ungdom.

Diskusjonen om Rød Ung-

dom tok opp flere viktige saker som vi må bygge videre på etter leiren. Vi tok opp behovet for politisk skolering, og vi startet en viktig diskusjon om ungdommens situasjon nå ved inngangen til 80-åra.

Uenigheter om NATO

Diskusjonen om den internasjonale situasjonen var et langt skritt framover for Rød Ungdom. Fremdeles står det uenigheter i synet på USA og NATO, — men leiren sa et klart farvel til at kommunister bare skal forberede seg på hva vi skal gjøre når krigen kommer. Leiren konkluderte med at det har stor betydning hva et land som Norge gjør for å utsette krigen. Vi diskuterte ettergivningspolitikken og leiren bør være startskuddet til at Rød Ungdom går i spissen for å danne en anti-krigs front blant ungdommen; mot aggressjon, og for freden!

Leiren skulle vart en uke til!
Bjarne

RØD UNGDOMS SOMMERLEIR PÅ SKARNES:

Målkammerater

Redaksjonen beklager på det sterkeste, den lave nynorskprosenten i dette nummeret. Årsaken er at vår «ny-norsk-konsulent», faktisk den eneste i redaksjonen som kan nynorsk, har vært på ferie i hele sommer. Håper det er tilgitt hvis vi lover å komme sterkere tilbake i neste nummer.

red.

...10 kr. for medlemmer, 20 for andre og 50 for Unge Høyremedlemmer...

som har vedtatt inngangspenger: 10 kr for medlemmer, 20 for andre og 50 for Unge Høyremedlemmer. Dette er en positiv tendens, men det hjelper ikke om det er pop å bli tomatrød, så lenge vi ikke har noe å tilby.

Hva kommer det av at det er tøft å bli rød blant enkelte igjen?

Tollef: — En ting er samfunnsutviklinga generelt. Det er ikke vi herre over, men folk blir mer lei for tida. Samtidig prioriterer vi her i byen andre ting enn å sitte på møter å diskutere verdenspolitikken. Alt dette spiller inn.

Janneke: — Det er så mye forskjellig ungdom. Jeg mener du ser det litt for enkelt. Du ser bare på rockemiljøet. I Natur/ Ungdom f.eks. finnes det en helt annen type ungdom. De er interessert i verdenspolitikken. De er også progressive. De blir også forbanne når de ser utviklinga i dag, og for ikke å snakke om Høyre.

Har dere nå tenkt å avslutte intervjuet med en entusiastisk tro på framtida?

Tollef: — Nei, spar meg. Sånn no er det verste jeg leser.

Hvis jeg må konkludere; — Det kan gå bra med Rød Ungdom...

Janneke: — Men hvis vi får mer nedgang nå, så kan det bli helt krise. Det er heller ikke utelukket. Jævla mye avhenger av oss.

Rune M

Rute 80 er i framgang

Rute 80-økonomien har bedret seg, men ennå er f ramtida usikker.

Vi hadde ved årsskiftet et underskudd på 27 000. Dette har vi nå klart å rette opp. Etterforrige nummer lå vi akkurat så vidt på plussiden. De fleste stedene ble det solgt bra 1. mai. Det ble også vernet en god del abonnenter. Økonomien har nok gradvis forbedret seg i løpet av våren, men selget av siste nummer, spesielt på 1. mai, har vært utslagsgivende.

På sommerleiren ble avisa godt mottatt. De fleste var fornøyd med avisa og den ruta vi har lagt oss på. Og at Rute 80 var en populær sak og samle inn penger til, er det ikke tvil om. På en dag ble det samlet inn ca. 21 000 kroner, hvorav 13 000 i kontanter.

Dette skulle gi en god slant å gå på til høsten. Men likevel er avisas framtid slett ikke sikker. Vi har ingen flere 1. Mai'er og selge på. Dessuten blir salgstiden for hvert nummer kortere nå, enn den har vært for det siste. Derfor må alle som enda ikke har gjort det se og få ut fingeren. Avisa er lett og selge. Det er ettertrykkelig slått fast. I allefall av de fleste som vår på leir. Nå gjelder det bare og følge opp. Høsten er lang og kald, men vi må virkelig stå på, og selge mer enn vi har gjort til nå. Skal avisas drift sikres.

En svakhet ved selget til nå har vært at ingen tenker på at

Vær fram på rop høyt!

Ann Helen Skaug er en av dem som virkelig har vært med på og øke selget av Rute 80 i vår og sommer. Hun kommer fra Asker utenfor Oslo, og forteller her litt om hvordan de pleier å selge avisa.

— Avisa er lettest å selge til folk mellom 13 og 18 år, sier hun. Vi selger mest når vi har stand i Asker sentrum, og det er viktig å ha en fresk stil. En må være fram på og rope høyt for å få fram det som står i avisa. Forresten fint at avisa er blitt bedre. Nå kan vi selge til mye mer forskjellig ungdom.

— Har forhøyelsen fra 3 til 5 kroner betydd noe?
— Ja, det var dumt med prisstigningen, men stort sett går det bra. Det hender at vi spytter litt i kassa sjøl. Slik at fattige folk også kan få lese den.

Hvor mange selger dere nå?
— I fjor sommer solgte vi ca 20-30 stk for hvert nummer. Men vi har økt gradvis. Nå ligger vi rundt 100 på hvert nummer.

Rød Ungdom som organisasjon må trekkes inn. Vi må bruke Rute 80 til å komme i kontakt med folk. Og vi må bruke avisa til å propagandere for Rød Ungdom.

— Har du noen tips til nye selgere?

— Ja, det er en fordel og være godt kjent med stoffet. Kunne argumenter for innholdet.

— Noen sier at de ikke tør selge avisa. Noen er redd for å bli satt fast på gata...

— Frykten går som regel ikke på det å kunne argumentere for avisa, men noen er generelt redd for å være RU'er helt åpent. Men hvis du er fram på, blir du sjelden satt fast eller hetset.

Hvis noen mener avisa ikke er noe nå, tyder det kun på at de ikke bidrar med noe sjøl. Vi har god erfaring fra da vi lagde en artikkel om en aksjon her på stedet. Den solgte vi enormt på.

Rød Ungdom må føle ansvar for avisa. Den er vår, avslutter Ann Helen.

Bestill materiell fra Rød Ungdom

- PLAKATER:**
- stk. — Stopp Sovjet for helvete er løs ... å kr. 1,—
 - stk. — Kjemp mot rasisme og nazisme ... å kr. 1,—
 - stk. — *Til kamp for et sted å være!*... a kr 1,-
- HEFTER:**
- stk. — Rød Ungdoms natur/miljø-hefte ... å kr. 5,—
 - stk. — Rød Ungdoms handlingsprogram... a kr. 5,-
 - stk. — Rød Ungdoms hefte om sosialisme... a kr. 10,-
 - stk. — RUs studiesirkelet — Hvorfor sosialisme ... å kr. 35,—
 - stk. — Abonnement på RUTE 80 ... kr. 35,—
 - Jeg vil ha opplysninger om Rød Ungdom
 - Jeg vil bli medlem i Rød Ungdom

Navn

Adresse

(sendes Rød Ungdom, Boks 610 Sentrum, Oslo 1)

Hvorfor tør ingen skrive om Willoch?

Nordmannen Per Busk fikk 8 års fengsel og 1,2 millioner i bot for å være en av hovedmennene bak en narko-liga i Sverige. Han kommer fra en arbeiderfamilie på Skien.

En annen stor skikkelse bak ligaen kommer slett ikke fra noen arbeiderfamilie. Det er vel også derfor han ikke er tatt. Mannen er ingen ringere enn Kåre Willochs nevø, Håkon Willoch. Han er ettersøkt i Sverige, men ikke i Norge. Han bor i samme hus som Kåre Willoch. Etterforskningen i Willochs hus ble stoppet etter ordre «ovenfra».

Da den svenske storavisa Expressen i juni i år hadde et kjempeoppslag om at en norsk topp-politiker og en høytstående jurist skulle ha beskyttet en narko-liga, kom det krasse dementier i norsk presse.

Expressen skrev at en norsk politiker og hans bror skulle ha brukt sin innflytelse til å stoppe politiets etterforskning.

Dagbladet skrev i en anonym artikkel at dette bare var oppspinn. Dagbladets anonyme journalist skulle til og med ha foretatt egne undersøkelser som viste at det ikke var grunnlag for slike påstander. Også VG brakte lignende beroligende meldinger. Så for all del ikke tvil på politikernes moral, hederlighet, ubestikkelighet og gode samfunnsånd. Iallfall

den 7 juni 1980 * EXPRESSEN

6

DÖDS-KNARK

Norsk topp-politiker och hög jurist skyddade knarkliga?

■■ GÖTEBORG (Expressen). Två norska bröder åtalades i går i Göteborg för att ha smuglat narkotika för flera miljoner kronor.

Aklagaren Bill Henriksson anser sig ha bevis för att huvudmannen, en 33-årig norrman, smuglat in och sålt 121 kilo cannabis till Sverige bara under de senaste två åren.

Tonnie

Om du behöver skick jag försöka i skicka 1000,- Norske kronor i veckan så du har

ikke når mannen heter Kåre Willoch og broren er luftfartsdirektør Erik Willoch!

Det er en merkelig sak, og det er en av Skandinavias største narko-saker. Tidlig i august i år falt det dom i Göteborg mot den antatte hovedmannen. Han fikk 8 års fengsel for å ha innført og omsatt 121 kg hasj. Hans

navn ble skrevet med store bokstaver i avisene også før dom falt. Per Busk heter han. Også hans bror ble dømt. Han fikk 2 måneders fengsel for mishandling av en narko-kurér de mente hadde tystet til politiet. Navnet er Pål Busk.

Er Willoch hellig?

RUTE 80 mener det er rett å offentliggjøre navn på bak-

menn og storlangere i narko-verdenen. Som brødrene Busk. Men hvorfor i all verden skal dette bare gjelde to sønner fra en arbeiderfamilie i Skien? Hvorfor skal ikke navnet Willoch fram i lyset?

Håkon Willoch er sønn av luftfartsdirektøren og nevø av høyre-politikeren. Hvis det er årsaken til forskjellsbehandling, så mener vi i RUTE 80 at det er god nok

grunn til å få navneskillet fram i lyset. En gang til: Håkon Willoch. Han er etterlyst av politiet i Sverige for medvirkning til grov mishandling. Kammaråklagare Bill Henriksson mener at de gjerne kunne ha tatt livet av den gamle pensjonisten Georg Alstad. I september 1978 oppsøkte Willoch og den yngste Buskboren Alstad i hans leilighet.

Dekker han enn

Dementi

Vi har ikke påstått at Kåre og Erik Willoch er hovedmenn bak en narke-liga. Vi har heller ikke bevis for at de har hindret politiets etterforskning.

Derimot har vi stilt en del spørsmål ved hele denne saken. Politiet bekrefter at de har spanet på Håkon Willoch i denne store narke-saken. Politiet bekrefter at de har samarbeidet med svensk politi. Deres, og norske avisers dementi, på Expressens påstander, er tynne saker. Narkopolitiets sjef, Arne Huse, gikk så langt som å si at

han ikke kjente til saken. Vi synes dette vitner om dårlig samvittighet. Og vi har full forståelse med Willoch-brødrene hvis de ikke vil ha politiet rundt i leiligheten og med båndspiller til telefonen, hvis de er uskyldige.

Vi synes det er merkelig at ingen har turt å nevne Willoc-navnet i forbindelse med denne narok-saken på tross av den åpenbare sammenhengen.

Herved er navnet offentliggjort. Willoch. Vi synes ikke navnet er hellig.

De fylte badekaret med vann og tvang ham ned. De holdt hodet under vann til han mistet bevisstheten og vred armene bak på ryggen slik at han fikk enorme smerter.

Willoch er også mistenkt for å ha narret fra gamlingen hans bil. Den ble senere brukt i narke-smuglingen.

Håkon Willoch er merkelig nok ikke begjært utlevert fra Norge. Han lever i skjul et sted i Oslo. Men svensk politi har samarbeidet med norske narke-spanere. Og RUTE 80 veit at Willoch har vært holdt under oppsikt.

Ordre «ovenfra»

I følge Expressen skal politiet ha foretatt husundersøkelse hjemme hos Willoch. Han bor hos sine foreldre i en tomannsvilla der den andre halvdel bebos av Kåre Willoch. Da skal det merkelige ha skjedd. Nemlig at ransakingen ble beordret avsluttet etter ordre «ovenfra».

Det samme skal ha skjedd da politiet ville foreta telefonavlytting hjemme hos Willoch. Politiet bekrefter at de har vært hjemme hos Willoch-familien. De benekter ikke at dette skal ha skjedd. Men de hevder at alt

likevel er sprøyt og «ukjent for oss». En ganske så nervøs argumentasjon, om vi får lov å antyde.

Og ærlig talt, jeg skjønner godt at Erik og Kåre Willoch ikke ville ha politiet på tråden. Tenk hva som sies på de telefonene. Det er storpolitikk, det.

Men det blir i så fall et forsøk på å legge vansker i veien for etterforskningen. Småfolk kan få dommer for slikt. Dessuten vil de aldri få snakke med justisminister Andreas «med leppa» Cappelen i det hele tatt. Men heiter du Kåre...

1000 kroner uka

Det er ikke småtterier svensk politi mistenker Håkon Willoch for å stå i med. Et brev han sendte til Buskbrorens kone, sier litt om det.

I et brev til fru Busk, dattert 22.11.79, skriver Willoch: «Om du behøver skal jeg forsøke å sende 1000 norske kroner i uka så du har til husholdningen. Vær snill å skriv tilbake til meg og svar om du behøver det.

Vær så snill å sende en bekræftelse hver gang du får et slikt brev. Ellers tør jeg ikke holde på.

Jeg behøver din korrekte postadresse. Vi ses.

Håkon W.»

Dette brevet sendte han da brødrene ble arrestert. Sjøl var han uten arbeid og på flukt fra svensk politi. Hvordan skulle han, uten arbeid, klare å skaffe 1000 kroner uka? Gjett sjøl.

Bevis-mangel

Han er altså ikke mistenkt for brudd på narkeparagrafen. Men hvorfor skulle han være med på å mishandle en kurér de trodde tystet hvis han sjøl ikke var blandet inn? Kammaråklager Bill Henrikson innrømmer overfor RUTE 80 at Willoch med stor sannsynlighet har vært en stor skikkelse i narke-ligaen. Det er bevis det skorter på. Bevis som norsk politi skulle forsøke å skaffe fram. De lyktes altså ikke.

Over ett tonn hasj

Narke-ligaen til Per Busk var stor. Mye større enn hva som kom fram under rettssaken i Göteborg i sommer. Politiet mener at minst fem andre nordmenn som er tatt for narke-smugling, til-

hører ligaen. Busk ble bare tiltalt for smugling i perioden fra januar 1978 fram til arrestasjon. Vår kjenning, kammaråklageren, mener smuglingen nokså sikkert har pågått i et tiår og at mengdene ikke kan veies på ei vekt som er under tonnet.

Metoden og justisen var knall-hard. Det fikk vi demonstrert under rettssaken. Kronvitnet til aktoratet, en kurér, sendte etter rettsbehandling et brev til dommeren der han trakk tilbake påstandene sine. Han hevdet at han hadde vitnet falsk mot Per Busk. At det var en annen hovedmann som han ikke turte oppgi navnet på av redsel for å bli likvidert.

Han var nok blitt truet, ja. Men ikke av den ukjente Mr. Big. Det var av den yngste Mr. Busk. Han hadde oppsøkt vitnet i fengslet ved to anledninger og fått snakke med ham under fire øyne. Vi kan jo bare gjette hva som ble sagt...

Denne yngste Busk, med fornavn Pål, er kompanjongen til Håkon Willoch. Det var de to som mishandlet den gamle pensjonisten ett år tidligere. Han er nok ikke ukjent med virkningen av trusler og fysisk avstraffelse.

Narke-ligaen

Vi har beskrevet Per Busk som hovedmannen. Mye tyder på at det står større folk bak ham igjen. Folk som har organisert en super-liga med hasj-smugling fra Marokko til Paris, Amsterdam, Göteborg og Oslo som spesialitet.

Sør i Spania hadde ligaen leid seg en luksuriøs villa med tilhørende motorbåt og andre herligheter. Dette var basen for smuglerturen. Narkotikaen gikk gå videre til Paris der de hadde flere gjemmesteder. Nordmenn og svensker var stadig på reisefot til Orly-flyplassen og Boulogne-skogen der de

spadde fram koffertene fulle av stoff. De brukte biler med spesialsydd hemmelige rom.

I frnakrike sitter to av bandens norske medlemmer med lange fengselsdommer. Navn: Rolf Rønning og Bjørn Becker. I Sverige ble en nordmann fengslet. Han er nå på rømmen — Odd Asbjørn Waade. Ytterligere to nordmenn skal være med. Den ene av den er Håkon Willoch. Sønn av luftfartdirektøren og nevø av hele Høyres Kåre-gutt. Vi tror dette er årsaken til at navnet ikke har vært nevnt. Men nå vet du det.

Arne Villa

NYTT 15

En av Sveriges strengeste narke-dommer:

Per BUSK

fikk åtte år

AV INGBERSEN

Nordmannen Per Busk (33) ble i går dømt til en av de strengeste fengselsstraffer for narkeforbrytelser i Sverige.

Busk ble dømt til åtte års fengsel og 12 millioner kroner i bot etter at han ble...

Oppslag i VG. Et eksempel på hvordan pressen ikke nevner Willoch-navnet. Tross den klare sammenhengen.

narkoforbryter?

PRAHA i juni

Dersom foreldra dine er i opposisjon mot styresmaktene, risikerer du å bli nekta skolegang, arbeid, bustad — alt. Sjølv om du berre er eit barn som ikkje veit namnet på presidenten, risikerer du slik straff. Dersom politiet og regjeringa ikkje klarer å stogge kjeften på mor eller far din, går de laus på deg. For dei veit at DÅ vil mor og far måtte gje seg.

Det skjer i Tsjekkoslovakia i 1980. Vi veit det, for vi var i Praha for Klassekampen i sommar og snakka med slike barn og ungdommar. Og foreldra deira.

UNG I TSJEKKOSLOVAKIA**HALD
KJEFT****eller mist alt**

La oss presentere familien Tomin. Faren heiter Julius, han er professor i gresk filosofi. Mora heiter Zdena, ho har i lang tid vore talskvinne for ei opposisjonsrørse som heiter Charta 77. Det er ikkje noke politisk parti — men snarare ei menneskerettsrørse, som arbeider for at Tsjekkoslovakia skal respektere menneskerettane. Eldste sonen heiter Lukas. Han er 17 år, og blir nekta skolegang. Yngste sonen heiter Mark. Han er 11 år, og han får gå barneskolen. Men ingen trur at han vil få byrje på gymnaset.

Familien Tomin har vore under stadig politioppsyn i mange månader. Julius Tomin hadde eit seminar for filosofistudentar heime hos seg — som vart øydelagt av politiet gong etter gong. Tomin sjøl vart arrestert fire gongar, og fekk juling av politiet oftare enn det. Zdena Tominova vart slått helselause like ved heimen sin i fjor, i eit overlagt politisk attentat. 11-åringen Mark får ikkje lengere besøk av kameratane sine. Dei vågar ikkje, fordi politimennene som overvakar Tomin-familien skremmer dei. Og Lukas, 17 år, har tryggingspolitiet i hælane over alt.

NEKTA SKOLE

Han fortel til oss:

— Då eg gjekk ut grunnskolen 14 år gamal, var det slutt på skolegangen. Eg søkte gymnaset kvart år og hadde gode nok karakterar til å komme inn, men det vart avslag kvart år. Eg fekk aldri noka

Eg får ikkje gå på skole avdi far er ein «avvikar», seier Lukas Tomin, 17 år.

grunngeving — det får ein ikkje her i landet. Og no er det for seint — no er eg for gamal.

Lukas starta i staden i lære for å bli bokbindar. Så vart han brått sparka ut, etter eit år. Sjefen la ikkje skjul på at det var Julius Tomin sitt rykte som «avvikar» som låg bak. I eit brev til Tomin vart han kalle både «fascist» og «gestapist».

No har Lukas ein jobb som bygningsarbeidar, 30 kilometer utafor Praha. Iallfall hadde han jobben då vi traff han i juni. Han frykta det verste — for tryggingspolitiet hadde spora han opp, og skjelt ut arbeidsgjeveren fordi han hadde fått jobben.

EINSAM KAMP

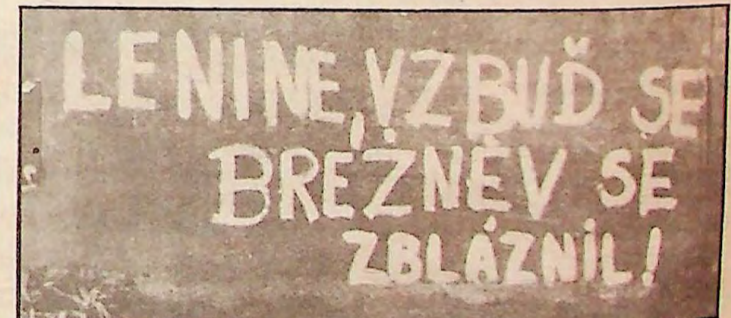
Lukas ser ut som ein heilt vanleg 17-åring, med dongeribukse og langt hår. Han er ingen politisk, og ingen opprørar — men han kan jo gjerne bli det, slik som han blir handsama.

Historia hans er typisk for ein god del barn og unge i Tsjekkoslovakia 1980 — dei som kjem på svarteliste frå dei blir født, på grunn av foreldra. Men både Lukas og 11-åringen Mark har ein sterk lojalitet til foreldra sine. Dei forstår at det er politiet og regjeringa som er dei lovause — ikkje mor og far. — Du må ikkje gje opp for mi skuld, sa Mark då Julius Tomin måtte gje opp filosofi-forelesningane sine i mai.

Familien Tomin — og alle

som har det som dei — er verjelause i einsam kamp. Ved mange eksempel har det synt seg at internasjonalt press har gjort det vanskelegare å følgje uskyldige menneske i Tsjekkoslovakia. Det finst sterke protesthaldningar og mykje opprørsstemning blant ungdommen i det okkuperte Tsjekkoslovakia. Dei treng solidaritet over landegrensene — tvers gjennom jernteppet.

*Tekst: Alf Skjeseth
Foto: Bernt Eide*

«Lenin, våkn opp. Bresnev har blitt gal!» Slagord på en vegg i Praha.

Kvifor markere 21. august?

Dei unge i dag var barn då Sovjet okkuperte Tsjekkoslovakia, den 21. august 1968. Det var 12 år sidan i år, og framleis blir det arrangert demonstrasjonar og markeringar 21. august, både i Noreg og elles i Vest-Europa.

Nokre spør om vitsen ved det, og har ikkje sjølv noko forhold til dagen.

Svaret er m.a. at 21. august er årets fremste merkedag for motstand mot den sovjetiske aggresjonen. Det er i ferd med å bli ein symbolsk dato, som gjeld meir enn brotsverket i Tsjekkoslo-

vakia i 1968. I år er Afghanistan-spørsmålet blant dei sentrale sakene 21. august. Den som — med rette — synest det har vore lite aksjon og liv og røre for å kjempe mot den sovjetiske invasjonen i Afghanistan, har no sin sjanse.

Tusenvis av ungdommar kan la seg mobilisere til solidaritet med Tsjekkoslovakias og Afghanistans hærtekte folk. Frå Tsjekkoslovakia veit vi at meldingar om støtteaksjonar i Vesten har enorm betydning. Går det store demonstrasjonar i Noreg 21. august, får også fa-

milien Tomin og deira vener i Praha greie på det. Tvers gjennom jernteppet.

I Oslo skal den gamle, landsforviste Sovjetgeneralen Pjotr Grigorenko tale på Youngstorget klokka 17.30. Han er ein av verdas framstående talsmenn og agitatorar mot sovjetisk krigføring, og det er ei sjeldan hending å få han til Noreg 21. august. Elles kjenner vi til opplegg for store markeringar i Tromsø, Bergen, Trondheim, Kristiansand og Drammen når Rute 80 går i trykken.

Rute 80s Eritrea-bilag

RUTE
80

-Geværet

og skrive-

maskinen

Geværet og skrivemaskinen står som et symbol på hva denne jenta og resten av den eritreiske frigjøringsbevegelsen trenger. Frigjøring og utdanning/skolering. Frigjøringsbevegelsen i Eritrea slåss en innbitt kamp mot det etiopiske Mengistu-regimet. Et regime som er støttet opp av våpen fra Sovjet. Årets Operasjon Dagsverk-innsamling på gymnas og yrkesskoler, går til eritreiske flyktninger i Sudan. Rød Ungdom har arbeidet for Eritrea-prosjektet, og drevet solidaritetsarbeid for frigjøringskampen i flere år. — Et prosjekt i takt med verdensutviklingen, og i takt med kampen mot imperialistmakta Sovjet.

— Bla om

RUTE 80

Rød Ungdoms avis
Postadresse: Boks 4702, Sofienberg, OSLO 5
Tlf.: (02) 11 19 03
Kontoradresse: Tollbugt. 7 (inngang Skippergata). 2. etasje
Redaktør: Rune Moen
Signerte artikler står for forfatterens egen regning, og trenger ikke falle sammen med Rød Ungdoms offisielle syn.
Sats: as Trolitrykk
Trykk: as Duplotrykk
Abonnement koster kr 35,-

Stopp Sovjet

Vi kan se spor av Sovjets aggressive politikk over hele verden i dag. Klarest ser vi sosialimperialismens sanne ansikt i Eritrea, hvor frigjøringssoldatene daglig står ansikt til ansikt med sovjetiske våpen i Etiopiernes hender.

— Og i Kampuchea, hvor Sovjet skyver Vietnam foran seg i forsøket på å utrydde en hel nasjon. — I Afghanistan, der den russiske krigsmaskin åpent har hærtatt landet, og drevet 1,5 millioner mennesker på flukt. All verdens prat om «fred» og «avspenning» kan ikke rokke ved at den sovjetis-

ke ekspansjonen kan kaste verden ut i en ny storkrig.

Sovjetiske provokasjoner må møtes med motstand ikke ettergiveness. Det må norske myndigheter få øynene opp for. En russisk helikopterbase på Svalbard, provokasjoner i gråsonen i Barentshavet. Uten motstand vil Sovjet strekke seg lenger og lenger. Til slutt vil vil hele Norge sitte fast i Sovjets finmaskede garn. Den truende tonen i TASS-meldingene om norske militærøvelser som kom i vinter, viser at dette ikke er ordspill, men at det kan bli blodig virkelighet.

Norge er Sovjets nabo, som Afghanistan, — hvem blir det neste offer for Bresnev's «hjelp» og «frigjøring»?

Solidaritetsarbeidet med frigjøringsbevegelsene i Eritrea, Kampuchea og Afghanistan er viktig.

Møter Sovjet sterk motstand nå blir det vanskeligere å bygge seg opp økonomisk og militært, og mer risikofylt å sette i gang en storkrig. Desto lenger vil vi beholde freden.

Kamp mot Sovjet er fredsarbeid i 80-åra.

Stopp Sovjet før helvete er løs!

BESTILL PLAKATEN NÅ!

Bare 1 krone pr.stk.
Klin den opp på skolen, i klasserommet, på det lokale samvirkelag eller i heimen.

Send.....stk, STOPP SOVJET -plakater til kr 1,- pr.stk., snarest mulig til:

Navn.....

Adr.....

Send kupongen til Rød Ungdom Boks 610, Sentrum, OSLO 1

—Et lite land mot en stormakt

Hvordan kan et lite folk holde ut 19 år i krig mot det mye større og sterkere Etiopia, som de siste åra dessuten har blitt backet opp av verdens sterkeste militærmakt — Sovjet? Hvorfor vil

flyktningene i Sudan hjem til Eritrea — et krigsherjet land?

Svaret på begge disse spørsmålene finner du ved å studere frigjøringskampen, geriljakrigen.

Fortsetter ELF og EPLF å arbeide slik som de har gjort er eritreerne uovervinnelige.

Det viktigste er at kravet om et fritt og uavhengig Eritrea har enorm støtte fra alle deler av befolkningen. Etioperne må

hele tida krige i fiendeland, mens frigjøringsbevegelsene slåss på «hjemmebane». De er en del av befolkninga, og har derfor ikke særlige problemer med mat og gjemsteder. Enhver eritreisk bonde, flyktning eller gjeterjente kan være en frigjøringssoldat. I rein desperasjon prøver Etiopia å knuse frigjøringsbevegelsene ved å teppesbombe landsbygda og arrestere ungdommer på åpen gate i byene. Men det eneste de oppnår er å få sivilbefolkninga til fiende og skape enda flere frigjøringsoldater.

Eritreerne driver bevegelig krigføring på samme måte som vietnameserne og kampucheanerne. Små grupper slår til overraskende mot fiendens svake punkter, trekker seg raskt tilbake og flytter til et trygt sted.

Geriljaen i Afghanistan og i Eritrea har samme type våpen: den russiske Khlashnikov'en. Grunn: Fienden er deres største «våpenleverandør».

I 1978 hadde eritreerne frigjort nesten alle større byer. Da bombene begynte å hagle fra MIG 23, snudde de rett og slett opp ned på døgnnet: dreiv skoler, sjukehus om natta — ofte under jorda — og sov i skjul om dagen. Så blei overmakta for stor og frifjøringsfrontene trakk seg tilbake — evakuerte byene. Det enese kloke i en sånn situasjon, og enda et eksempel på geriljaktikk.

I de frigjorte områdene driver ELF og EPLF skoler med opplæring på eritreisk, og undervisning om Eritreas historie. Mange er analfabeter. Frigjøringsfronten lærer dem å lese og skrive. De driver kulturgrupper, jordbruk og politiske studier. Dette er en viktig grunn til at folk fatter mot og har håp om at landet skal bli fritt engang.

Eritreerne har ikke gjenopbret noen av byene de forlot i 1978. Men de holder fortsatt Nakfa (i nord) og slo tilbake et kjempemessig angrep mot byen i desember i fjor. Etioperne tør ikke bevege seg noe særlig på landsbygda og når de må, blir de stadig angrepet av eritreerne. Bare to av veiene er «trygge» for okkupertmakta. Ellers må de bruke fly. Akkurat nå melder nyhetsbyråene om at store mengder giftgass er fløyet inn til Addis Abeba.

Gj.

—Sovjet vil ikke sosialisme

Er det en tilfeldighet at Sovjet er ryggraden i undertrykkinga av Eritrea? Tvert imot. Eritrea er en posisjon for Sovjet i kampen om olja i Midt-Østen.

Midt-Østen er Europas sørøstflanke. Havene i området er av verdens viktigste handelsveier. Eritrea er en brikke i Sovjets kamp for verdensherredømme.

VIL SOVJET VERDENSKRIG?

Hvorfor skulle de det?

Av de sammen grunnene som Tyskland hadde da de utløste to verdenskriger. Tysklands industri og investeringsmidler vokste mye raskere enn i England og Frankrike. Samtidig var det England og Frankrike som hadde størst innflytelsesområder i verden. Tyskland trengte «lebensraum», ellers ville industri- og finansmonopolene stagnere i utviklinga. Rivaliseringen mellom disse store imperialistlandene om verdens rikdommer, førte til verdenskrig.

Sovjets industripotensiale har de siste 20 åra vokst mye raskere enn i USA. F.eks. er sovjets bruttonasjonalprodukt 60% av USAs idag, mens det var 40% i 1955. Av verdiene som produseres i Sovjet blir en langt større del investert i industrien, dvs. ikke brukt til forbruksvarer, enn i USA. Sovjet investerer faktisk større summer i absolutte tall enn USA, til tross for at den samlede verdiskapningen i Sovjet er lavere enn i USA. Dette er bildet av en supermakt som trenger mer «lebensraum». Men USAs innflytelsessfærer er fremdeles ca. 60-70% av verden. Sovjets er ca. 20-25%.

Disse områdene gir ikke supermakta USA fra seg frivillig. Det ville bety ruin for de amerikanske monopolene. Samtidig betyr det på sikt ruin for Sovjet om de ikke kan tilrane seg kontrollen her. Derfor er en ny verdenskrig til og med sannsynlig.

Sovjets militærutgifter gir en pekepinn. De har vokst sterkt, sterkere enn i USA. Og Sovjet bruker mer til militærvesenet enn USA, i absolutte tall idag. Sovjets militære even-

tyr i Eritrea, Afghanistan og Indokina er også en pekepinn om at Sovjet er den offensive og aggressive supermakta av de to.

SOVJET SOSIALISTISK?

Noen er så godtroende at de tror på Bresnev når ha sier at Kreml vil spre kommunisme til alle verdens hjørner. Det er en opplagt bløff at Sovjet forsvarer sine egne grenser, sin egen sikkerhet når de teppesbomber Eritrea og bruker giftgass i Afghanistan. Eritrea ligger langt fra Sovjet, men tett inntil oljefeltene i Midt-Østen.

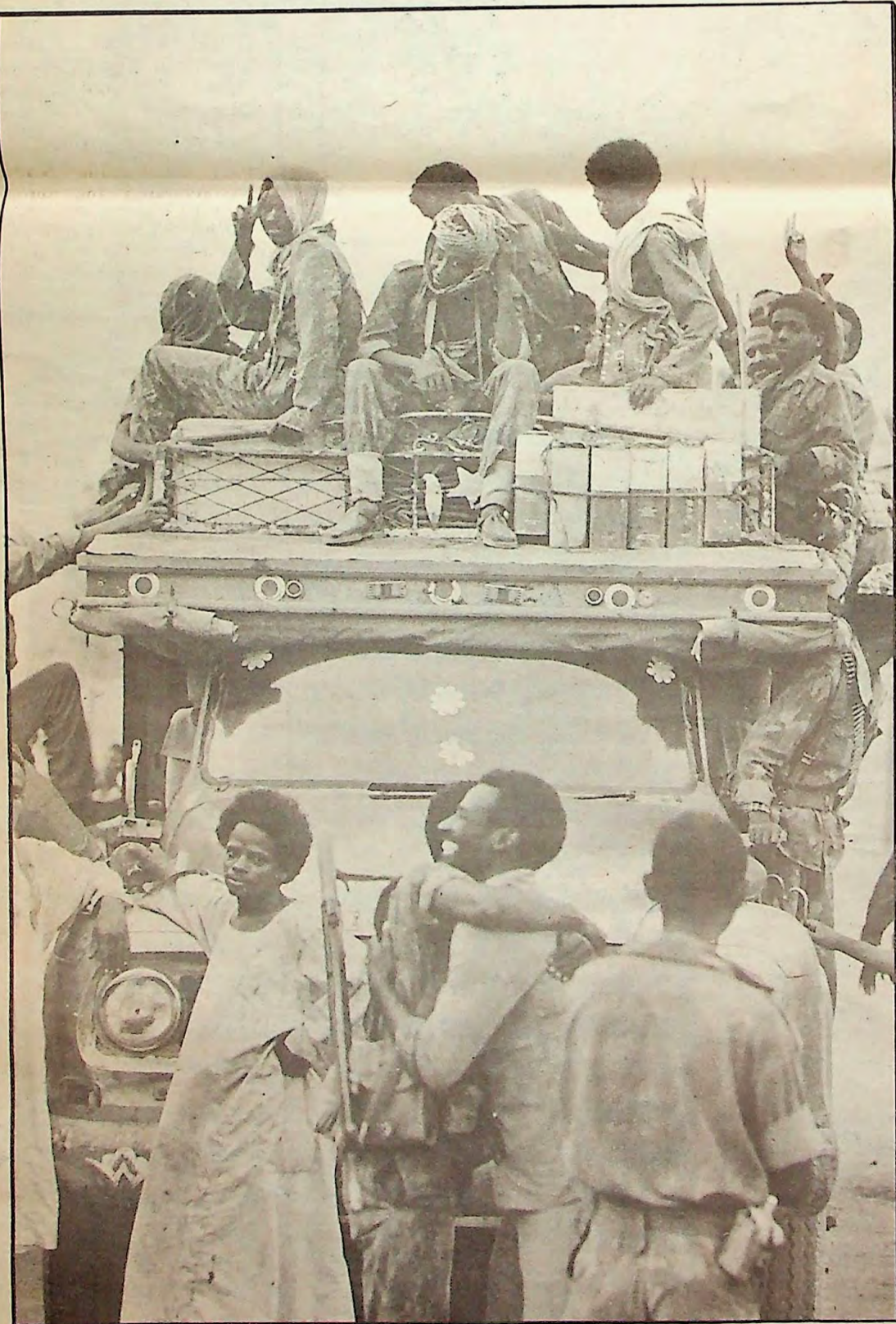
Marx satte tingene på plass da han skrev at ikke noe land kan være fritt som undertrykker andre land. Derfor måtte ekte sosialister i England støtte Irlands løsrivelse, mente Marx.

«Sosialismen» i Sovjet er en bløff. Et sosialistisk land undertrykker ikke nasjonale minoriteter i Sovjetunionen, bruker ikke fascistiske metoder mot folk som Sakharov og arbeidsfolks streiker i Sovjet. Sosialistiske land har et militærapparat til å forsvare seg, ikke en flåte på alle verdenshav, ikke offensive og overlegne landstridskrefter som Sovjet har i Europa.

Sovjets undertrykking av sitt eget folk og den aggressive utenrikspolitikken kommer av at økonomien i landet i bunn og grunn har samme karakter som i vanlige kapitalistiske land. Det er mange ulikheter med økonomien i USA og Vest-Europa, men motivet, drivkrafta er den samme: stadig mer profitt, på stadig færre hender. Folks behov kommer i annen rekke. Trenger arbeiderne i Sovjet alle kanonene og rakettene eller trenger de å få vekk matkøene?

De store problemene og krisene i Sovjets økonomi ville et sosialistisk land hamlet opp med, men i Sovjet blir de verre og verre.

P/G

— Back to the sixties —

Det finnes et par politiske organisasjoner i Norge som ikke har lagt merke til at verden har forandret seg de siste 10—20 årene. Sosialistisk Ungdom og Arbeidernes Ungdomsfylking lever fremdeles i 60-års verdensbilde, der USA er den sterkeste og farligste imperialisten, og Sovjet den misforståtte velgjører.

Når politikken er så fjern fra virkeligheten skaper det selv-sagt forvirring og jenigheter innenfor organisasjonene. Det er et hav mellom grunnplans-SU'ern som har jobbet jevnt og trutt for OD til Eritrea, og SU-ledelsen som aldri har støttet Eritreaprojektene i uravstemningen. Det er utrolig at det er samme organisasjonen (SU) som i -78 boikottet ungdomsfestivalen på Kuba p.g.a. krigen i Eritrea, og som i år vedtok på landsmøtet å forbli observatører i Verdens Demokratiske Ungdom, et moskva-styrt internasjonalt ungdomsforbund.

Dette er ikke uttrykk for at uvitenhet og misforståelser hersker i SU, en at en del ledende personer i SU befinner seg i sin egen drømmeverden der USA for alltid er den store stygge ulven, selv om den blir både døv og blind, eller får klørne klippet. Mens den unge kraftige tigreren, Sovjet, alltid er et snilt lam.

Hvordan kan SU-ledelsen lukke øynene for fakta:

— USA må la revolusjonene i Iran og Nicaragua passere uten å kunne gripe inn med invasjon slik de gjorde i Santo Domingo og Guatemala, Vietnam i 60-åra.

— Sovjet hopper inn alle steder USA trekker seg ut: Indokina, Etiopia, Angola, ja, de okkuperer t.o.m. et alliansefritt Afghanistan uten at USA kan hindre det.

Det er drømmebildet av verden som får SU til stadig å stille OD-prosjekter som SWAPO i Namibia og det frie Nicaragua, i egenskap av «brennpunkt i verden», mens Eritrea brenner, og Afghanistan blir okkupert. Rød Ungdom støtter SWAPO og vi støtter det frie Nicaragua. Men vi ser også forskjell på jublende folkemengder i Managua og sovjetiske tanks i Kabul. Det er ikke USA, men Sovjet som er på offensiven i verden i dag. Likevel nekter SU å støtte geriljaen i Afghanistan!

OL-boikott

SU ville ikke boikotte OL fordi de tilfeldigvis ble enig med Carter i én sak. At ropet om boikott kom høyt fra den tsjekkiske menneskerettsbevegelsen Charta 77, og fra en rekke framstående sovjetiske opposisjonelle, betyr visst ikke så mye.

Er alt dette unødvendig partikrangel på venstresida? Vi mener nei, Rød Ungdom, SU og av og til AUF slåss bra sammen i det faglige arbeidet, streikestøtte, kvinnekampen osv. Og vi samarbeider f.eks. i årets OD-innsamling.

Men vi kan ikke tie stille når organisasjoner som skal være røde tar blå standpunkter i internasjonale saker. Folk kunne jo tro at Sovjet har noe med solidaritet, fred og frigjøring å gjøre — for det er ordene Sovjetlederne bruker om sin aggresjon.

Nei, dessverre SU og AUF, dere har sakkert akterut og blitt bakstrevsere i og med deres veikne holdning til Sovjet. Å slåss mot sovjetimperialismen er radikal politikk idag. Ellers kan man til sjvende og sist havne i «Kommunistisk» Ungdoms ynkelige rolle som forsvarer av ethvert overgrep fra vår nabo i øst. Huet i sanden og hjertet i Moskva, kaller vi det.

Unge Høyre mot imperialismen?

I motsetning til f.eks. Sosialistisk Ungdom og Arbeidernes Ungdomsfylking, støttet Unge Høyre Eritreaprojektet i år. Flere av lederne og medlemmene deres la ned mye arbeid for at prosjektet deres skulle vinne. Uten UHs politiske støtte er det tvilsomt om prosjektet hadde blitt vedtatt på NGS-landsmøtet. Rød Ungdom og Unge Høyre har samarbeidet i denne konkrete saken, men vi har likevel svært forskjellig syn på mange saker.

Unge Høyre er en borgerlig organisasjon — de støtter borgerskapet, og tenker utfra det. De er rede til å slåss mot Sovjet fordi Sovjet kaller seg sosialistisk, og UH er mot sosialismen. Fordi de ikke har greie på marxisme er de ikke i stand til å gjennomskue Sovjets «socialistiske» fraser. De skjønner ikke at Sovjet er blitt et kapi-

talistisk og imperialistisk land, at det er derfor de fører krig mot f.eks. Eritrea.

Vietnam

M-l'erne drev hardt støttearbeid for Vietnam helt fra 1963. Unge Høyre støttet USA's krigføring åpent. I 1969 sendte Sinsen UH julehilsen til de amerikanske soldatene i Vietnam! Først når krigen nesten var slutt ble UH litt kritiske til USA og snakket om fred og forhandlinger. Ikke et øyeblikk ville de støtte frigjøringsfronten FNL. Det fantes også sterke krefter i UH som støttet parolen «Bomb Hanoi».

Palestina

UH har aldri støttet den palestinske frigjøringsfronten, PLO.

NATO og USA

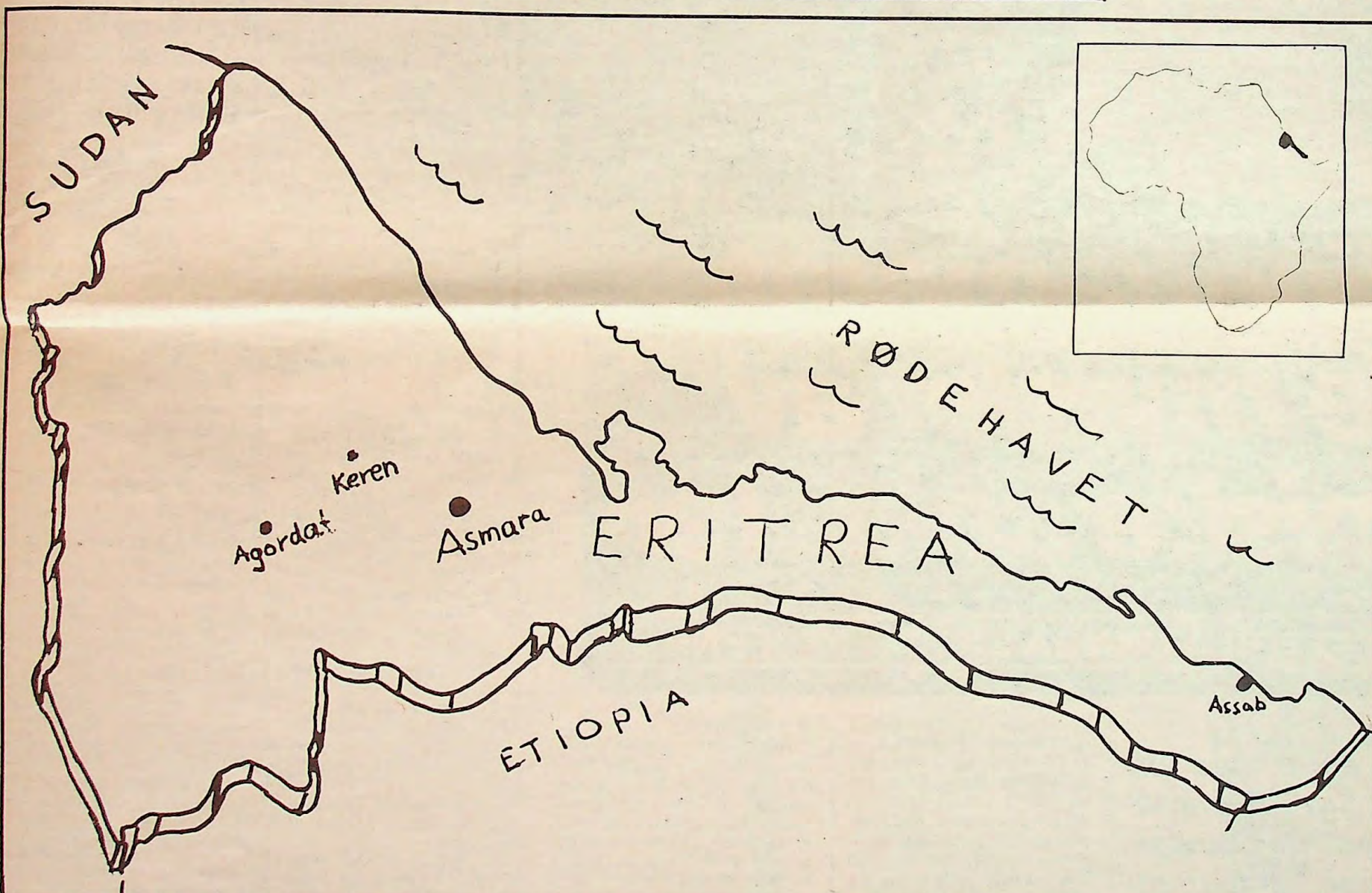
Unge Høyre støtter NATOs forsvarsstrategi for Europa. Hvis det blir krig stoler de på at USA kommer og redder oss. RU mener vi må stole på folkets egne krefter. Det nytter ikke å underlegge seg supermakten USA i kampen mot supermakten Sovjet.

Eritrea

Haile Selassie, som var keiser i Etiopia til 1974 sto bak at Eritrea ble innlemmet i Etiopia. Så lenge han regjerte støttet ikke UH Eritrea. Nå står Sovjet bak Etiopias krigføring, og UH støtter Eritrea. Det er jo bra. Men vi må spørre dem, hvorfor ikke tidligere?

Hvor er logikken?

UH slåss mot den ene av de to supermaktene, men støtter seg til den andre. Dette er inkonsekvent. En slik organisasjon kan aldri bli noen drivkraft i det antiimperialistiske arbeidet i Norge!

Ola Iversen

ERITREA

FRIGJØRINGSKRIG PÅ AFRIKAS HORN.

Reportasjebok med fotos fra ELF og EPLF's frigjorte områder. 300 sider/Kr. 58,-

Bokhandelen har boka.

FORLAGET OKTOBER

—Full støtte til de to frigjøringsbevegelsene ELF og EPLF i kampen for et fritt og selvstendig Eritrea!

—Vi fordømmer Etiopias brutale krigføring i Eritrea!

—Vi fordømmer Sovjets aggresjon på Afrikas Horn for å vinne militær og økonomisk kontroll!

Dette er parolegrunnlaget for Solidaritet Norge - Eritrea.

Dann egne lokalgrupper! Skriv til oss etter opplysninger og medlemskap!

Solidaritet Norge-Eritrea, Postboks 9162 Vaterland OSLO 1 postgiro: 232 26 67

Eritreere uten politisk asyl

De siste åra har det kommet ca. 200 eritreiske flyktninger til landet og søkt om politisk asyl. Siden høsten 1976 har det vært flere eksempler på utvisninger og avvísninger på Fornebu. Minst to ganger vet vi at eritreere som ble avvist i Norge sto i fare for å bli sendt til Etiopia og en sikker død. Mange er blitt fengslet fra ett døgn opp til flere uker. Siden stues de inn på elendige hospitser i Oslo.

Grunnen til denne behand-

linga er at regjeringa ikke anerkjenner eritreerne som politiske flyktninger. De sier at grunnen er at de kommer fra land som Italia og Sudan og ikke rett fra Eritrea(!)

Statens Utlendingskontor mente flyktningene var en «fare for den indre norske sikkerhet». (1977)

Vi må kreve at regjeringa anerkjenner den eritreiske frigjøringskampen og innvilger de eritreiske flyktningene politisk asyl.

—BLI MED I RØD UNGDOM

Kryss av:

..... Ja, jeg vil bli medlem i Rød Ungdom

..... Send meg opplysninger om Rød Ungdom

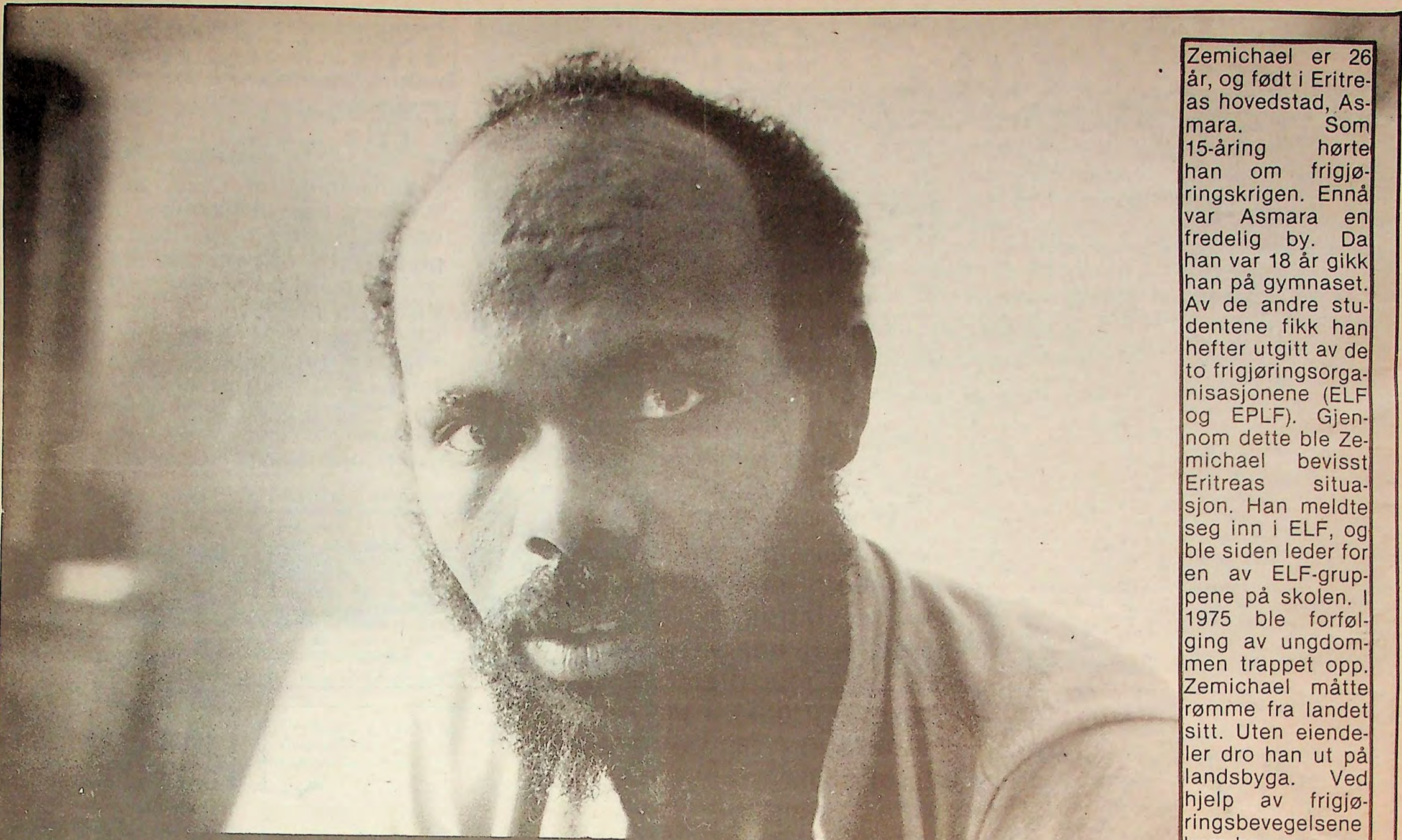
..... Send meg RUs studierisikol om Sovjet

..... Jeg vil abonnere på RUTE 80. (Kr 35,-)

Navn.....

Adr.....

Send kupongen til Rød Ungdom Boks 610, Sentrum, OSLO 1

— Mine kamerater ble myrdet av etiopiske soldater

JEG FLYKTET FOR Å UNNGÅ SAMME SKJEBNE

— Ungdom ble skutt ned på åpen gate, og hengt i hjemmene sine. Det var de Sovjetstøttede etiopiske soldatene som utførte denne terroren. Dette ble gjort for å hindre ungdom i seinere å bli frigjørings-soldater. Jeg måtte forlate byen min sammen med 20 000 andre studenter. Noen av oss ble med i frigjøringsbevegelsene. Andre måtte flykte. Jeg er en av dem som måtte flykte. Det er Zemichael Ghebrewedi, eritreisk flyktning i Norge som forteller dette.

— Alle som ble medlem av ELF, måtte verve fem nye medlemmer. Da jeg hadde vervet mine fem, ble dette en liten del av en lang kjede. Smågruppene hadde forbindelse gjennom enkeltpersoner som kun kjente navnet på tre—fire andre medlemmer. På toppen av kjeden var det en leder som hadde kontakt med ELF i feltet. Løpesedler ble fordelt til fem personer under han. Hver av disse hadde kontakt med sine grupper, og så videre. Så hvis et medlem ble avslørt måtte hele den lille gruppen flykte, mens resten av organisasjonen var trygg. Nesten alle elevene på skolen var med i ELF og EPLF, men veldig få ble avslørt.

Frigjøringsbevegelsen forfulgt

— Hva hvis kontaktpersonen på toppen ble avslørt?

— Jeg husker det skjedde en gang. Politiet var kommet på sporet av ham, men politiet besto stort sett av eritreere. Derfor hadde vi nok av kilder. Lederen ble advart. Han rakk å rydde huset for viktige papirer og rømte byen før politiet var

på døra hans.

Hans fravær lammet selvfølgelig den ene kjeden han hadde ansvar for. Men etter to måneder på landsbygda kom han tilbake til Asmara og tok opp arbeidet. Det hendte også at slike ledere ble drept. Takk være en sterk hemmelig organisasjon og nesten daglig kontakt med ELF utenfor byen, klarte vi raskt å erstatte forsvunne ledere med nye.

— Det var vel umulig å avholde større politiske møter?

— Åpent, så, men vi kamouflerte møtene på forskjellige måter. På grunn av tørken på denne tiden søkte vi etiopierne om å hjelpe bøndene på landsbygda med jordbruket. Men lederne nektet for at det var noen tørke! Da fikk vi lov av skoledirektøren å lage et jordbruksprosjekt på skolens område. Til dette fikk vi både jord, redskaper og lokaler til undervisning. Det var ingen motsetning mellom ELF og EPLF. Dette var et felles tiltak. Vi hadde også felles møter med opptil 40—45 personer om gangen hvor vi diskuterte politikk, mens skoleledelsen trodde vi drev med jordbruk. Men da vinteren kom og jordbruket

var over, mistet vi denne muligheten.

KFUM

Da henvendte vi oss til sjefen for KFUM (YMCA), og sa vi ville lage en fritidsklubb med idrett og litteraturlæsning. Denne sjefen var en beryktet etiopisk agent og en farlig angiver. Men han likte formålet med klubben, og ga oss nødvendig utstyr og husrom. Vi spilte bordtennis, sparket fotball og leste bøker. På denne måten fikk vi samlet mye ungdom, og når sjefen ikke holdt øye med oss, diskuterte vi politikk og hadde undervisning i Eritreas historie. Vi måtte alltid rapportere hva vi drev med, men han fikk aldri vite sannheten.

— Hvordan var gymnasiastenes situasjon i Asmara på denne tiden?

— I den første tiden under den nye militærjuntaen i Etiopia, i -74 ble det rettet harde angrep på elevene. Først nektet de oss skolepenger, så krevde de at vi skulle reise rundt på landsbygda og fortelle om Etiopias politikk, at frigjøringskrigen var feil. Dette nektet vi selvsagt.

Skolestreik i Asmara

På et møte gikk et stort flertall av elevene inn for undervisningsboikott og skolestreik. Aksjonen varte et helt år, og det endte med at vi slapp å reise på landsbygda.

Alle elevene og hele folket var enige i at det var riktig å gå til aksjon. Streiken spredde seg til alle de store byene i Eritrea. I Asmara lagde noen etiopiske agenter en gruppe som kalte seg «Great Ethiopia». De forsøkte å splitte streiken, spesielt ved å kontakte jentene, og fortelle at aksjonen var over, eller at den var urettferdig. De lyk-

Zemichael er 26 år, og født i Eritreas hovedstad, Asmara. Som 15-åring hørte han om frigjøringskrigen. Ennå var Asmara en fredelig by. Da han var 18 år gikk han på gymnaset. Av de andre studentene fikk han hefter utgitt av de to frigjøringsorganisasjonene (ELF og EPLF). Gjennom dette ble Zemichael bevisst Eritreas situasjon. Han meldte seg inn i ELF, og ble siden leder for en av ELF-gruppene på skolen. I 1975 ble forfølgning av ungdommen trappet opp. Zemichael måtte rømme fra landet sitt. Uten eiendeler dro han ut på landsbygda. Ved hjelp av frigjøringsbevegelsene kom han seg over til en flyktningeleir i Sudan. Derfra satte han kursen mot Europa. Først til Italia, og siden til England. For to og et halvt år siden kom han til Norge. For tiden bor og jobber han i Oslo. Han forteller mer enn gjerne sin historie til Rute 80.

tes delvis i dette, så vi kontaktet ELF og EPLF i feltet. Vi opplyste navn på agentene, deres vaner, og hva de hadde gjort. Lederen for «Great Ethiopia» fikk besøk av EPLF-soldater som ga ham en advarsel. Han flyktet ved første anledning tilbake til Etiopia. Hvis han hadde fortsatt med splittelsesarbeidet, ville han enten blitt kidnappet av frigjøringshæren, eller blitt henrettet.

Ungdom skutt ned i gatene

Det var ofte gatekamper mellom ungdom og politi. Mot slutten av skoleåret ble ungdom skutt rett ned i gatene eller hengt i sine egne hjem. Bare fordi de kunne være framtidige frigjørings-soldater. Det var på denne tiden jeg måtte flykte. Tilsammen 20 000 studenter forlot byen og sluttet seg til frigjøringsbevegelsene, eller flyktet ut av landet.

— Eritrea idag?

— Brev jeg får fra familie og venner forteller om forfølgelse, sult og arbeidsløshet. Mange flykter og det er få igjen i Asmara.

De trenger all den hjelp de kan få fra dere, og det er en stor seier for oss at Operasjon Dagsverk dette året går til våre flyktninger i Sudan!

Tom Helge Berglie.

Opprør i Sveits

Gatekamper mellom politi og ungdom i Zürich. Opp til 6000 ungdommer på gata. Demonstrasjoner i flere andre sveitsiske og tyske byer.

sjoner oppfordret til å fortsette aksjonene. Politiet kjørte demonstrativt opp med panserkjøretøyer og prøvde å kvele enhver demonstrasjon i starten. Tåregassangrepene deres ble møtt med plasterstein og molo-tow-cocktails. Det utviklet seg til kamper som varte flere timer. Beboerne i Zürich sentrum reagerte kraftig mot politiets framgangsmåte.

Ungdomsbevegelsen som den sjøl kaller seg har til nå nektet å la seg representere av noen ledelse. Beslutninger blir tatt på allmøter og de politiske partier blir avvist som «en del av systemet».

Utfallet av demonstrasjonene er ennå uvisst. Som følge av de første aksjonene ble en gammel gård midlertidig overlatt til ungdommen som satte den istand med stor innsats. Det er fare for at kommunen vil kreve den tilbake etter press fra høyrekreftene. En må også vente seg harde straffer for de tiltalte demonstrantene.

huset, sprakk tålmodigheten til ungdommen. En demonstrasjon som var ment å skulle være en halvtimes møte med tåregass, køller og gummikuler fra politiet. Flere personer ble arrestert og noen alvorlig såret. Rasende ungdommer knuste vindusruter i bankene, stormet luk-susbutikker hvor pels-kåper og silkeskjorter ble revet ut og brent opp på gata.

— Vi har nok å grine av — også uten tåregassen deres. Dette sier ungdommen i Zürich etter de voldsomme opptøyene i sommer. Klimaet er hardere enn det var i -68. Allerede dengang sloss ungdommen for et «autonomt ungdomssenter» — et sted å være der de kunne styre sjøl. Myndighetene har gjort svært lite siden dengang, og kravet står fortsatt ved lag. Når bystyret i sommer bevilget 180 millioner kroner til opera-

Løpeseddel, undergrunnspressa og fem illegale radiosta-

Ana Conda fra Bryne

består av Brigt Bjerga (det store bildet) solo, vokal. Bjarne Håland, trommer, Jøgrim Erland, gitar. Erik Mellesdal, bassgitar

Gutta er i alderen 15 til 19. Spiller reggae, punk, hardrock. Tekstene er både på norsk og engelsk. Men de prøver å beskrive det å være ung: «Gøy med politiet». På pubben i Sandnes. Leie av gymnaset. Skriver mer og mer tekst og melodi sjøl. De er den første punkgruppa i Rogaland, og den første som er ute med singel på hele Vestlandet.

De tjuvlånte studioet på Rogaland Distrikthøgskole. Måtte spille inn om natta. Hadde produsent, musikere og instrumenter. Men de hadde vanskelig for å finne ut av alle knappene, men det gikk til slutt. Lyden er bra. Musikken allright for dem som liker punk
Plata kan bestilles fra Rasse Rekårds, Rune Haaland, Rosselandsveien 34, 4340 BRYNE.

Nyttig mot fåkunne

«ISLAM SOM POLITISK IDEOLOGI»

«Formålet med denne studien er å forsøke å klargjøre hva politisk islam innebærer, særlig i dens fundamentalistiske form, hvordan den viser seg i samfunnslivet og hvilke politiske konsekvenser den får.» skriv forfatteren i forordet. Eg trur at han langt på veg har lukkast i dette. Boka er lita, men spekka full av opplysningar og nøkterne kommentarar. Ja, kanskje det blir litt mykje norske gangar; t.d. ein haug fotnotar som forvirrar meir enn dei rettleier. Den utbreidte bruken av arabiske namn og titlar hemmar lesaren til ein viss grad. Mitt råd: Skriv dei opp med forklaring etter kvart, lag ein «glossar» under lesinga.

boka kan ein ikkje unngå å lære mykje; — om islams mangfold, islams livs- og verdsbiletet og forståing av ulike fremmedarta praktiske sider ved islam. Men kanskje det viktigaste ein lærer er å vere varsam med raske stemplingar av enkelte fenomen i ukjende kulturkrinsar.

Men likevel, same kor og korleis ein les denne

— Eit våpen mot vestleg-imperialistisk kultur-arroganse (spesielt akuttelt i tilfellet Iran) og ein nøkkel til eit klårare og sunnare forhold til våre muslimske klassefellar her i Noreg. Men les gjerne meir om emnet!
tor hammer

Jan Hjarpe:
Islam som politisk ideologi
Gyldendal 1980
87 s. Pris (h.f.): kr. 39,-

KT-7 mot GIH

Kontaktutvalg 7, bestående av representanter for de vernepliktige fra militære avdelinger i Troms, har som en reaksjon på et skriv fra Generalinspektøren i Hæren (GIH), oppfordret til tilbakerekkning av skrivet. Skrivet må betraktes som et langt skritt tilbake, både når det gjelder de reinte mellommenneskelige forhold, og når det gjelder det arbeidet soldattillitsmenn har lagt ned for å bedre soldatenes situasjon, heter det i en uttalelse. — Vi tror skrivet vil kunne få flere negative følger.

dig inspeksjon av sengestrek, mer eksmarsj i leiren, ordre om å kneppe igjen den øverste knappen i feltuniforma osv. osv. Hvor mange soldater oppfatter dette som målretta og funksjonelt?

Vi gjør det ikke. Tvert imot tror vi slike tiltak kan komme til å virke mot sin uttalte hensikt. Soldatene vil etter hvert gå lei av å få påpakk om saker av bagatellmessig art, resultatet blir økt irritasjon og mindre motivasjon for tjenesten.

Som tillitsmenn ser vi svært alvorlig på generalinspektørens skriv. I mange tilfeller vil det slå beina under tillempinger og forbedringer for soldatene som vi har greid å tenne fram lokalt. Vi veit derfor ikke helt hvordan vi skal se på GIHs ord om å oppnå «forståelse» og «motivasjon» i tillitsmannsutvalga for tiltakene. Det er ikke lett å få forståelse for et uventet slag i ansiktet.

På vegne av medlemmene i Kontaktutvalg 7, Leif Steinholt.

Det skrivet går ut på er at «grunnleggende tjenestrutiner må innskjerpes kraftig». Her følger et utdrag av uttalelsen, som er formet som et åpent brev.

Generalinspektøren skriver at tiltakene må være funksjonelle. I den forbindelse vil vi peke på Forsvarssjefens direktiv for arbeidet med tjenestens innhold» fra 1975, hvor det står: «For å oppnå god disiplin, må det legges vekt på at regelverket fremtrer som funksjonelt begrunnet og at det oppleves som meningsfylt og målrettet.» Videre står det at det er i disiplinens interesse at bestemmelsene ikke blir mer detaljert enn nødvendig. Etter vår mening går generalinspektørens skriv direkte mot disse intensjonene. Konsekvensen av skrivet vil snarere bli en utprega Prøysen-ånd. Den daglige følinga soldatene vil ha med skrivet vil bli ting som finkontroll av tellekonter, niti-

— Kontaktutvalg 7 kan ikke på noen måte slutte seg til innholdet i generalinspektørens skriv. Sol-linspektørens holdning er tvert imot at det allerede er for mye pirk og for lite fleksibilitet når det gjelder praktisering av indre-tjenestereglementet, an-trekkbestemmelser osv. Dette fører ofte til sam-menstøt mellom soldater og befal. Ei ytterligere innskjerping av dagens praksis vil forsterke dette forholdet, slik at det let-utbrudd blant soldatene. Vi kan umulig tro det er dette Forsvaret ønsker.

og han skal råde over deg.»

Til Kvinnen sa han:
Stor vil jeg gjøre din møy,
så ofte du er med barn,
med smerte skal du føde:
Du skal trå etter mannen,

Hvorfor tok du ikke heller en appelsin i stedet,
Eva?
Sissel

Vestlandsfanden på pinsetur

Religiøse høgtider kan brukast til så mangt. I pinsehøga hadde ein gjeng Raud Ungdomarar og andre «raude» ungdomar frå Møre og Romsdal fått istand hyttetur til Solheimhytta inst inne i Fannefjorden.

I strålende vestlands- vær, regn, skodde (surt som pokker) blei det ei livleg helg, med akkurat passe blanding av politikk og ferie.

For å ta politikken først. Tema for diskusjonane var krigsfaen og sosialisme på «våre kan-tar».

Det var ikkje med folk frå Raud Ungdom sentralt, var dei på punk-konsert eller — ? Vi måtte altså til med politikken sjøl. Kanhende ikkje så dumt igrunnen, for det gjekk faktisk heilt greit. Vi kan nemleg når vi vil her på Vestlandet og.

Fine diskusjonar blei det og kvar einaste ein av oss kjenner oss sterkare i det politiske arbeidet heime etterpå. Men det gjekk livleg for seg ellers og. Stordans

som enda langt uti regn- været, fottur (i det same regnet), pølsespidding og allsang (då var det riktig nok oppleitt), og gudbedre var det ikkje nokre dre var det ikkje nokre som overnatta ute i telt og (då var det bortimot snøkave...)

Det var etter ein diskusjon der vi fann ut at Raud Ungdom hadde vore allfor pysete siste åra. Det er opp til oss å få ein slutt på det.

Kort sagt, ei fin pinsehelig utan alkohol og punk og sentrale Raud Ungdomarar, men med politikk, ferie og revolusjonært kameratskap. Du gjekk glipp av nokke der Bjørgulv!

Helsing leirdeltakarane.

P.S. Vart vedteke kl. halv tre natt til måndag. D.S. Ja, vi er så enig så eng. Fjern alkoholen, punken og de sentrale Rod Ungdommerene. Da ville vi stå mye sterkere.....!

— Vedtatt med stående aklamasjon på siste red. møte.

nju veiven. Plata kan bestilles fra:
**FLESH RECORDS/
FESK 102**
Tore Hunds vei 6,
Oslo 5. Tlf. (02)
67 63 09. Distribusjon
forøvrig: MAI.

-ska'mpen

KSMB

er ett av de fremste
ponkebanda i Sverige
for tiden. De har ut-
vikla seg siden sist, det
er melodier, solospill
og ikke minst ett par
rolige låter. «Bara ett
minne» er en nydelig
ballade som jeg ikke
ville ventet fra dem.

«FP (Folkepartiet i
Sverige)» er også en
rolig, bra sak. Men det
er som pønkere de spil-
ler, og de gjør det
dyktig. Bedre enn de
fleste Engelske og
Norske band jeg har
hørt. LPen er verdt
noe for alle som liker
hard rå rakk, men som
ikke synes Sham 69 er
det eneste salig-
gjørende.

KSMB
MNW 101 p
Franc B.

Tornerose

Æ'kke no'n go'e bænn
i Norge, pleier vi å si.
VASK ØRA!
Tornerose har våkna
fra søvnen, det fore-
ligger en LP. Stilen er
varierte, men stort sett
«danse-rock». De

engelske tekstene er
hverken eller, men
musikalsk lyder det
styrke. Plata er ikke
gjennom god, ett par
låter (I'd rather know,
og «Jack from the
black») kunne for min
del vært kutta, men re-
sten er jamt dyktig.

Toppene (mine), «A
real rocker» «Cir-
cumstances» og «Peo-
ple all over» viser
styrken (og variasjon-
en). Men «Down to
me» er rocker blant
rockere. Energien ru-
ter, og kroppen dirrer
og gjør som den vil.
En perle.

Tornerose
«Welcome to the city»
Talent
Franc B.

Tramteatret

TRAMTEATRET

La 80åra komme, det
er de du kan gjøre noe
med. Med sleivspark
både histen og pisten
drypper alvorsord og
kunstneriske perler ut
av høytalerne.

Musikalsk ligger
ikke dette tilbake for
utenlandske grupper,
hverken teknisk eller i
innhold. (Det vil være
vanskelig å etterligne

noe slikt).

Tekst og musikk er
naturlig sammensatt,
og er overbevisende
dyktig framført.

Med skikkelig ko-
ring Beach Boys ville
blitt flau over, små-
klimpring på instru-
menter under mer roli-
ge deler. Mange små
detaljer som gjør det
hele meget bra. Tram-
teateret er mangfoldig
og behersker scene,
sang og musikk. De
som har sett stykket
(og de andre tinga)
oppført vil sitte å se
det for dere når plata
spilles.

Jeg gleder meg til
neste plate, som vist-
nok skal bli Pelle pa-
rafin.

Tramteateret
«Back to the 80's»
Talent
Franc B.

Johnny Yen Bang

har lagt en 6-spors
singel. Viktigste svak-
het: Fem av seks låter
er på engelsk. Kun en
på norsk, og den heter
«D'må bli slutt». P.g.a.
all engelsken er det
vanskelig å skjønne
om de vil ha fram
spesielle meninger,
men noe går jo fram
av tittel-melodien hvor
det synges «I wanna
kill the disco now». Det
er ganske dårlig lyd på
plata, og enkelte ganger
høres det ut som det
er støv på

stiften. Kan tenke meg
at bandet er bedre live.
Har hørt en annen inn-
spilling med bandet,
2000 riff, en LP som er
lagt på rockeklubben i
Trondheim. Der synes
jeg de var mye bedre.
Bandet er forøvrig
ganske avansert. Har
synthesizer og greier.
Plata kan bestilles fra:
DIY Records,
Boks 796,
7000 Trondheim.

-ska'mpen

The Aller Vørste

Bergensbandet som
egentlig ikke er noe
bergensband fikk en
etter min mening, ube-
rettiget «harv» i for-
rige Rute 80. Harv skal
de ikke få denne gang-
en, for deres nyeste, en
EP, er virkelig god.
The Aller Vørste er en
blanding av rock, ska
og seg sjøl. I et radio-
intervju sa de sjøl at
deres musikk var ele-
menter av ska, elemen-
ter av den nye rocken
og elementer av seg
sjøl. Et annet sted i
avisa er de betegnet

som *det* norske bandet
som klart er inspirert
av ska'en. Dette gjel-
der også denne EP'en.
«Ingen vei tilbake» er
sammen med «Dans til
musikken» den beste.
Ikke misforstå, men
førstnevnte har faktisk
litt dypt innhold. Den
handler om en fyr som
hvis jeg forstår riktig,
er forelsket. Men det
blir med den ene natta,
og han får en sur en
... En annen låt
handler om en fyr som
våkner midt i en syke-
husroman. Kanskje
ikke så samfunnseng-
asjert, men artig lell.
Plata er variert og god.
Anbefales så absolutt.
Den Gode Hensikt
(DGH 002)

-ska'mpen

Blaupunkt

Da Blaupunkt spilte i
1. mai-toget i Oslo, var
det så herlig at jeg nes-
ten fikk en spontan
ereksjon. Måten Tone
(vokalist) sto på
lastebilen og skreik
«La meg være ung/la
meg være fri» på, idet
vi passerte Karl Johan,
hvor tåregassen fra
natta før ennå lå tung

og folk fikk svie i ø-
nene, var som å storme
inn i 80-årene med
ungdommen og alt
klart til opprør. —
Knus kapitalismen og
«La meg være ung»!
Herlig... Om det er
knuse kapitalismen
Blaupunkt vil, veit jeg
ikke, men en ting veit
jeg. De har nylig lagt
en singel. Det mors-
omste med den er at
den gamle Wenche
Myhre-låta, som all-
lere er nevnt, har fått
ny aktualitet gjen-
nom Blaupunkt. Den
er nemlig et av de tre
kuttene. Ellers er å si
at hylinga til vokali-
sten gjør at mestepar-
ten av tekstene er
vanskelig å skjønne.
Plata er lagt på det
nydannede platesel-
skapet «Torpedo». Og
sammenliknet med
deres forrige produks-
sjon, Hærverk-sing-
elen, så er lyden mye,
mye bedre. Jeg synes
Blaupunkt er best live,
men det skal nok mye
til å oppleve det igjen.
De er nemlig oppløst..
Riktignok har de hatt
orten avskjedskonser-
ter. Var sjøl på en av
de første, tror det var i
april. Kanskje det er
håp om å høre dem
igjen allikevel. Har
inntrykk av at dem ro-
ter fælt, og aldri får
bestemt seg.

Plata kan bestilles
fra:
Torpedo Plater,
Uelandsgt. 44,
OSLO 4.
Torp 000 002/1980
-ska'mpen

Kjøtt

Et resultat av den kal-
de kapitalismen. Ja,
dette er vel det Kjøtt
ønsker å være. Deres
nakne og desperate
tekster skulle iallefall
tyde på det.

De har iallefall nylig
utgitt en EP med 7
spor. Med dette har de
foreløpig nådd en topp
i den nye strømmen av
sjøllagde rocke-plater.
Å lage en EP kan ikke
være billig, og det skal
visstnok ha kostet dem
20 000. Musikalsk og
lydmessig sett er plata
et mesterverk. Her er
variasjoner fra (mest)

hard, rå rock til den
mer rolige låta «Jeg vil
bli som Jesus». Av de
harde låtene synes jeg
den ska-liknende «Klo-
ning» og «Nå vil jeg
ikke leke med teitinger
mer» er best.

Tekstmessig er plata
altmulig og ingenting.
Mange av dem er vir-
kelig morsomme, men
en del synes jeg er mis-
lykket, som f.eks.
«Høyspent, elektrisk
og deilig». I et intervju
med Gatevisa uttalte
Kjøtt noe som jeg sy-
nes er tulle. Det de

ønsket seg i Norge var
en mer steinhard kapi-
talisme. En mer ef-
fektiv en, alla Eng-
land. OK, tross klare
motforestillinger, me-
ner jeg plata er en fore-
løpig topp i den norske

Engelsk rock mot Sovjet

**THE POP GROUP:
FOR HOW MUCH LONGER
DO WE TOLERATE MASS
MURDER?**

Dette er eksplosiv musikk fra
en eksplosiv verden. Musikken
til The Pop Group er befriende
ny og uvant, og den gir et bilde
av verden som er jævlig go des-
perat nok til å være ærlig,
samtidig som plata er et skrik
etter aktivitet, engasjement og
revolusjon. Denne plata synes
jeg er noe av det aller mest lo-
vende som har skjedd i den nye
musikken i England. Musikken
skurrer, skriker og dirrer,
enormt og ekstremt (mange vil
sikkert synes det er «helt jæv-
lig», men ikke steng deg ut fra
musikken med en gang allike-
vel), og det gjelder sangen
også. Instrumentene brukes på
uvante måter, og de harde,
skurrende lydene dunker i fun-
ky rytmer. The Pop Group
gjør det andre prater om å gjø-
re: de sprenger grensene mel-
lom forskjellige musikk-
former: jazz, pønk, funk, reg-
gae osv. Og resultatet blir et
sydende, råsterkt brygg som du
må helle i deg uten å tenke på
gamle grenser og fordommer.
Politikken og innholdet i

tekstene er svært radikal og
militant, og istedenfor å prøve
å gjøre seg liksom- «folkelige»
og synge om de typisk «nære
ting» innrømmer The Pop
Group at det å se ting i sam-
menheng, å være engasjert i de
tinga som truer med å spreng-
e oss i filler og som sprenger
andre folk i filler, ikke er en aso-
sial forbrytelse, men en nød-
vendighet som angår alle i hø-
geste grad. Forskjellen på dem
og de fleste vanlige revolu-
sjonsprofeter og politikere er
at The Pop Group propagan-
derer på en ærlig og naturlig
måte, de er mer desperate, det
er mye mer følelser dermed, blir
de mer troverdige og folk kan
kjenne seg igjen.

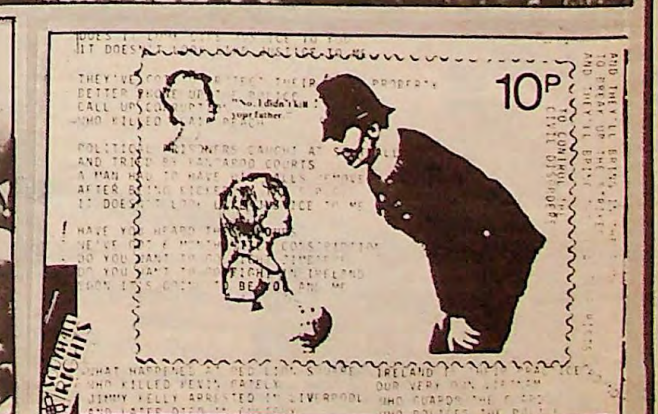
Tekstene er slått opp på fire
svære plakater som følger med
plata. De skriker virkeligheten
ut: faktisk vold, politivold til
beskyttelse av privateiendom-
men, utbytting av den 3. ver-
den, grådigheten til dem som
starter krig for noen flere dol-
lar, masse mord, USA's bom-
bing av Kampuchea. Samtidig
smeller de et krav om aktivitet
i fjeset på deg, «sjølforsvar er
ingen forbrytelse» «god tren-
ing for handling» «stjel fra de

rike og gi til de fattige!». Det
er sikkert ting i tekstene du vil
være uenig i, eller synes er tå-
pelige, og noen ganger blir de
vel litt for moralistiske, men de
framstiller ting så krasst at folk
er nødt til å tenke seg om.

På en konsert arrangert av
bl.a. det engelske moskva-
partiet, dedikerte The Pop
Group låta «Forces Of Opp-
ression» til «all the Stalinists in
the audience», og platas tittel-
låt «For how much longer do
we tolerate mass-murder til
Bresnev og russerne i Afghanis-
tan. Ellers kan det nevnes at i
Nye Takter skreiv J.A. Han-
dorff om tekstene: «Lite annet
enn krasse dogmatisme i en
retning som minner om vulgær
marxist-leninisme». «Enorm
musikk... sund på tekstene». Kjøp
plata og finn ut sjøl. Jeg
synes den er det beste, mest ek-
streme og riktigste bildet av
verden som har kommet på
plate på lenge.

Husk bare en ting: Skiva er
tross alt laga av vinyl, og eks-
ploderer ikke når du tenner på
den.

Sylfest Haug

SPYTT UT I RUTE 80

Anarkist i hjertet — kommunist i hjernen

Av en som tviler, men som tror

I hjertet er jeg anarkist. I hjernen er jeg kommunist. Hvorfor det? Fordi det som ligger i disse begreperne svarer til de idealerne som er mine ønskers vei, og de som jeg tror er nødvendighetens vei. Mange av ideene til anarkismen står for meg som et drømmebilde på hva slags samfunn jeg ønsker meg, mitt eget utopia.

Det er ideer som er fine å ty til for frustrerte folk på venstresida, og for alle de som, etter det som har hendt de siste åra, har begynt å tvile på hvor reell den sosialistisk revolusjonen egentlig er.

Som det sto i forrige nummer av Rute 80, er anarkismen en svært uensartet ideologi. Det som etter min mening er felles for de ulike retningene innen anarkismen, er fornektninga av den sentrale statsmakta.

Som kommunistene, går anarkistene inn for å knuse den borgerlige staten. Skillet ligger i at etter revolusjonen vil kommunistene bygge en ny statsmakt, mens anarkistene vil oppløse den sentrale statsmakta. I dette skillet ligger rota til spørsmålene mine.

LENIN
skreiv at staten ikke er annet enn den ene klassens undertrykkelsesapparat over den andre. Etter revolusjonen må arbeiderklassen ta over statsmakta og undertrykke borgerskapet for å forhindre en kontrarevolusjon. Dette er jeg enig i, men jeg har en del motforestillinger.

Lenins analyse forutsetter at staten — statsapparatet — virkelig tjener folkets interesser. Den må representere arbeiderklassen i praksis, og ikke bare på papiret. Hva er vel en sosialistisk revolusjon hvis ikke folket bestemmer? Hva er det som har skjedd i mange land hvor det har vært en sosialistisk revolusjon? Jo, statsmakta har vært så sentralisert og så fjern fra folk at undertrykking og kontrarevolusjon har blitt gjennomført med forholdsvis liten motstand. Hvis folket virkelig hadde makta, skulle ikke da en kontrarevolusjon føre til enorm oppstand? Se på utviklinga i Albania. Se på byråkratiseringa og undertrykkinga i Sovjet under Stalin, alt det som har ledet fram til Sovjet i dag. Se på den undertrykkinga vi kjenner fra Kina, f.eks. under «Røderbanden». Poenget mitt er: — Siden statsmakta under sosialismen alltid har vært, og blitt oppfattet som svært sentralisert, er det kort vei fra sosialisme til fascisme, dersom borgerskapet overtar statsmakta gjennom kupp eller gjennom byråkratisering og degenerering over et lengre tidsrom. Den makta partiet har, spiller en stor rolle i dette bildet. Jo, større makt partiet

har, jo mer sentralisert kan ledelsen bli. Og desto større fare for overgrep og kontrarevolusjon dersom partiet går i feil retning (eks. Albania).

ANARKISTENES SVAR

I motsetning til disse problemene, ligger styrken og tiltrekningskrafta til anarkismen her. Ved å ta avstand fra den sentrale statsmakta, og gå inn for mindre enheter og større lokal styring, minskes faren for en altomgripende stat som fastlåser beslutninger ovenfra og ned uten folks medvirkning. Denne veien høres fin ut. Men jeg tror ikke den duger. Den hopper bukk over de enorme problemene etter en re-

volusjon — et svært komplisert samfunn med utallige funksjoner som skal styres, organiseringa av økonomien, borgerskapets styrke og kontroll over voldsapparatet osv. Men det alene er ikke nok til å bygge et rettferdig samfunn. Derfor er anarkismen for meg en visjon, ikke et ordentlig svar.

Dette må Rød Ungdom ta alvorlig på. Vi må få det klart for oss at det er en god del spørsmål om organiseringa av samfunnet etter revolusjonen som vi ikke er istand til å svare på. Hvordan forhindre at et sosialistisk samfunn går over til å bli byråkratisk, kapitalistisk eller et fascistisk samfunn? Eller mer konkret:

— Hvor stor makt skal partiet ha? Hva med andre partier? Sivil ulydighet under sosialismen? Streiker? Folkeavstemninger? Arbeiderråd? Og hvordan skal vi stille dette opp mot anarkismen? Håper på svar som inneholder forslag på løsninger.

Leif Steinholt.
(Innlegget er noe forkortet. red.)

Svar (uten forslag på løsninger) fra Rute 80:

— Enig i hvert eneste ord.
Bjarne Brorson.

ANARKISME-DEBATTEN RASER VIDERE

— Ingen over — alle ved siden

I forrige nummer av Rute 80 trykket vi en artikkel som forsøkte å gi et bilde av Rød Ungdoms syn på anarkisme. Dette oppslaget startet en lang debatt i Klassekampen, først og fremst mellom Anarkistenes Organisasjon i Norge (AN-ORG) og Bjarne Brorson fra Rute 80. Vi trykker her et svarinnlegg fra AN-ORG.

FORAKT FOR FOLKET HOS ANARKISTER ELLER MARXISTER?

Rute 80 hevder at «de mest innbitte anarkister mener folk er idioter, rasister, sjåvinister og det som verre er...», og snur virkeligheten fullstendig på hodet. Det er gjennom organisasjonspraksisen, og ikke gjennom suggestive og høystemte lovprisinger at virkeligheten kommer til syne. Det sier seg sjøl at en bevegelse som står for direkte aksjon og demokrati både som mål og i egen organisatorisk praksis, nødvendigvis må ha tillit til folks evne til å styre seg sjøl. Anarkismen er et konsekvent oppgjør med fordommen om «Representasjonens nødvendighet». Det vil si fordommen om at folk flest ikke er voksne nok til å forvalte sine egne liv i fellesskap, og at de derfor må bli styrt av alle mulige formynderer inklusive sentralstyrer, kommisærer, partipamper, arbeidskjøpere og statsembedsmenn. At Mao uttaler at folket er de virkelige heltene, — og at partiliten og «Folkets fortropp» er «uvitende» er ikke annet enn fraser så lenge all praksis viser at det er de «uvitende» som styrer de «virkelige

heltene». Når de som taler om folkets evne til å skape et nytt samfunn i praksis ikke viser den minste tiltro til folks evne til å klare seg uten stat og partiformynderi, er det bare bløff.

STATSSOSIALISMEN — EN BLINDGATE

Ethvert parti med statssosialisme og «demokratisk sentralisme» på programmet, må stille seg spørsmålet: Hvordan de eksisterende, autoritære maktforhold endres, hvis de som vil forandre verden i sin praksis reproducerer den maktstruktur de sier de bekljemper? Historien viser at et hierarkisk, sentralistisk maktapparat, uansett om det kaller seg sosialistisk eller kommunistisk eller noe annet, aldri noen gang frivillig avviker seg sjøl. Derfor må veien til anarkiet, det klasseløse kommunistiske samvirkesamfunnet med direkte demokrati, gå gjennom «flate» organisasjonsformer.

ORGANISASJON OG KLASSEKAMP

Enhver som forteller deg at anarkister ikke tror på organisering, vrøvler, skriver Aleksander Berkman i Anarkismens ABC. Men det er forskjellige former for organisasjon.

Anarki kan neppe eksistere uten en velsmurt horisontal organisasjon, en kjapp og ubyråkratisk beslutningsmekanisme der ingen er over, alle ved siden. Ikke en organisering nedefra og opp, men en organisasjon uten topp. Uten en organisasjon bygd på anarkistiske prinsipper, kan neppe en virkelig anarkistisk klassekamp føres. Og hvis den anarkistiske organisasjonen ikke får masseopplutning, kan det neppe bli noe varig sammenbrudd for staten og classesamfunnet.

Oslo Anorg.

Innlegget er forkortet for redaksjonens egen regning. Anorg var dessverre umulig å få tak i de siste ukene før trykking.

Stjærnedryss

Lykken er en halv pils....

Dette kan Knut Haavik, bosset i det stjærnespekkede og overflødig sosseorganet Se og Hør, bladet som i disse dager setter Norgesrekord i å sleike kjendisser i rævva, fastslå etter at han avla «favoritt-sjappa» på Sørlandet en visitt her foreleden:

I en leder i bladet oppsummerer han: — Jeg stakk innom for å kjøpe en halv pils til middag. Jeg ble stående og dele ølkasse med en person jeg dro kjensel på. Lignet det ikke på...? Jovisst. Benny Anderson fra ABBA.

Også var jeg plutselig pressemann igjen. Ut i bilen, mobiltelefon til Oslo. En halvtimes senere var reportasjeflyet vårt, «Pegasus» på vingene. En time senere hadde vi ABBA-reportasjen vel i havn. Alt klaffet fordi jeg var tørst.

Jo, lykken er en halv pils... Jada, umiddelbart kan en være så enig, så enig. Men etter

å ha konsumert både den ene og den andre kassa, har hverken Miss Norway, Deng Xiaoping eller for den saks skyld, Mannstein E. Granath (helten fra Norge) landet på den perlemorbelagte, brede mahognyskrivepulten, hvis eier betegnes som «Stjærnedryssredaksjonen». Kanskje det skyldes lukten...? Heller ikke har reportasjegrassklipperen vår «P.Anus» dukket opp. Har vel flyktet til Sverige p.g.a. møkk-lukt. Men vi fiksa iallefall'n Kåre. Han der're broren til den utgatte 60 watts Osrampæra i skrivebordslampe. He he...

Skjønt, tok vi ordet - overflødig, i vår munn innledningsvis? Nei, hvordan skulle vi uten Se og Hør, denne genistræk av et magasin, fylt av visdommens safter, klare å fylle den etterhvert så populære Stjærnedrysspalten?

Nei, for oss er lykken Se og Hør...

Bjørn Borg sosialist

Da Bjørn Borg giftet seg med sin Mariana Simionescu, lofte ha den «socialistiake» presten fra Romania, hvor hele bryllupet stod, at han skulle oppdra sine barn i en sosialistisk ånd. Dette er tradisjonen i Romania. Og den må alle følge.

La oss bare håpe at tennissfantomet ikke glemmer sine løfter. Vi har nemlig hørt rykter om at Rød Ungdom i Sverige er på kader-jakt. Situasjonen er prekær i følge sikre kilder. Kanskje Bjørn og Mariana er redningen. Stå på, Bjørn.

Klem fra Clemm

Siden Oslo Fremskrittsparti Ungdom var så elskverdig og ofre nesten ei hel side i blekka si, UFO, på reklame for Røde Garde (nå Rute 80), føler vi oss forpliktet til og gjengjelde tjenesten. Her følger faksimile av ei side fra siste nr. av UFO. (leses høyt i lystige lag).

BLI KJENT MED OSLO FPU

Fylkesstyret i Oslo Fremskrittsparti Ungdom består av et Arbeidsutvalg på 7 personer, samt bydelsformenn fra følgende samletideler i Oslo: ...

LARS PETTER HOLM, FORMANN

Holm er 27 år gammel og bor på Fattum. Han har på Godiva tidligere vært leder for Oslo FPU og har vært medlem i Oslo FPU i mange år. Han er medlem i Oslo FPU og har vært medlem i Oslo FPU i mange år. Han er medlem i Oslo FPU og har vært medlem i Oslo FPU i mange år.

PÅL ATLE SKJERVENGEN, 1. VISEFORMANN

Skjervengen er 27 år gammel og bor på Fattum. Han har på Godiva tidligere vært leder for Oslo FPU og har vært medlem i Oslo FPU i mange år. Han er medlem i Oslo FPU og har vært medlem i Oslo FPU i mange år.

CHRISTIAN CLEMM, 2. VISEFORMANN

Clemm er 27 år gammel og bor på Fattum. Han har på Godiva tidligere vært leder for Oslo FPU og har vært medlem i Oslo FPU i mange år. Han er medlem i Oslo FPU og har vært medlem i Oslo FPU i mange år.

BJØRN FLAATE, SEKRETER

Flaate er 27 år gammel og bor på Fattum. Han har på Godiva tidligere vært leder for Oslo FPU og har vært medlem i Oslo FPU i mange år. Han er medlem i Oslo FPU og har vært medlem i Oslo FPU i mange år.

KNUT GANNESTAD, KASSERER

Gannestad er 27 år gammel og bor på Fattum. Han har på Godiva tidligere vært leder for Oslo FPU og har vært medlem i Oslo FPU i mange år. Han er medlem i Oslo FPU og har vært medlem i Oslo FPU i mange år.

LARS TORE MYHRE-HILSEN, STUDIELEDER

Myhre-Hilsen er 27 år gammel og bor på Fattum. Han har på Godiva tidligere vært leder for Oslo FPU og har vært medlem i Oslo FPU i mange år. Han er medlem i Oslo FPU og har vært medlem i Oslo FPU i mange år.

ESKIL PRATHE, SKOLEKONTAKTLEDER

Prathe er 27 år gammel og bor på Fattum. Han har på Godiva tidligere vært leder for Oslo FPU og har vært medlem i Oslo FPU i mange år. Han er medlem i Oslo FPU og har vært medlem i Oslo FPU i mange år.

Antall ledige stillinger pr. 100 arbeidsøkende meldt til arbeidskontorene i Oslo og Akershus: 1974: 158 - 1979: 58

Total sysselsetting i Oslo-industrien: 1966: 68382 - 1976: 54491

I perioden 1970-77 var nedgangen ca. 1570 pr. år.

I perioden 1977-78 ca. 900 pr. år. Dvs. 18 - 19000 færre industriarbeidsplasser på de siste 14 åra. Og det fortsetter til det værre: Nyland mæk. Verksted er redusert fra 1200 til 6-700, og kjemper nå mot nye oppsigelser. Et annet eksempel er Jøtul, der i verste fall 600 arbeidsplasser nå står på spill

KJEMP FOR RETTEN TIL ARBEID

—Redd industriarbeidsplassene

Myte 1: Det finnes nok av arbeidsplasser i de større byene.
Myte 2: Ungdommen vil ikke ta de jobbene som faktisk finnes.

Det er bare to av de mange mytene om ungdom og arbeidsliv som verserer blant folk. Det er riktig at det finnes bra

med arbeidsplasser i Oslo, Bergen og Trondheim — relativt sett. Men er det de unges lodd å alltid få de dårligst betalte jobbene? Og de minst trivelige arbeidsplassene? I Oslo har mange industriarbeidsplasser forsvunnet. Og stadig flere står for samme skjebne.

20 dager fikk Jøtulklubben på å gå igjennom 150 sider om Norcem/Jøtuls «generalplan» for omlegging av arbeidsplassene. Gang på gang hadde de henvendt seg. Det var gode grunner fra bedriftsledelsen til å holde den skjult: -Planene avslørte at ikke bare støperiet i Enebakkveien i Oslo sto i fare for å bli nedlagt, Jøtul ønsker å bygge maskiner og emaljeverk på Kråkerøy i Fredrikstad, som på sikt også vil overta for avdelinga på Grønvdal i Oslo. Offisielt lover Jøtul at Osloproduksjonen vil opprettholdes. Men Jøtul-arbeiderne vil ikke la seg lure flere ganger.

Vi kjenner kapitalismen, bygg først, spør siden. Og når alt ligger til rette for en mer profitabel industri i Fredrikstad, har ingen rett til å motarbeide nedleggning i Oslo - «tenk på landets (les: kapitalismens) vanskelige situasjon!»

INNNSOMT JA MEN FOR HVEM?

Jøtul slipper å betale for alle de problemene nedleggninga av industrien i Oslo medfører. Det koster ikke dem noe at du ikke får fullført din jern- og met.-utdanning. Eller at du ikke får yrkedanning. Eller at du ikke får jobb i det yrke du har utdannet deg til. Eller at du må flytte for å beholde jobben, og får problemer med din nystiftede familie. Du kan jo bare omskolere deg, Jøtul betaler ikke arbeidsledighetsstrygden, eller sjukepenga om du tørner gæærn. Det koster ikke samfunnet lite å la fabrikkbygg forfalle. Eller nye boliger, transportmidler, service-tilbud osv. For kapitalen teller den kortsiktige profittmuligheten alt. Det er typisk at Jøtul-ledelsen uformelt prater om at det skal bli lettere og holde til i Fred-

rikstad hvor bl.a. lønnskravene er mer beskjedene. I dag er det populært å flytte industrien fra sentrum til periferien, fra Norge til Brasil, fra Oslo til Fredrikstad.

INDUSTRI I U-LAND OG DISTRIKTENE JA!

Men under kapitalismen skjer slike utbygginger så altfor ofte etter hensyn til bedriftens snevre regnskaper, og ikke etter sosiale og menneskelige behov. Så må vi stå på da, det er det vi kaller klassekamp. Misforstå nå ikke, vi skal ikke slåss mot arbeidskamerater som ønsker arbeid der de bor «Alle vil jo ha!» Vi er ikke bikkjene som slåss om beina. Det er det bare de høye herrene som tjener på. Det er jo deres krise som gir oss for få bein. Vi må heller ikke inbille oss at vi skal løse denne krisa: «hos oss får dere best og mest effektiv industri». Men vi må bekjempe at arbeiderklassen

alle oss i Norge og i utlandet - får svi for den ville industriutviklingen. Jøtul-arbeiderenes sak er også vår.

MØRK FRAMTID?

Det blir ikke lite erfaring vi stiller opp med når vi engang skal prøve og fikse systemet sjøl, bygge sosialismen. Men altfor mye er ugiort. Vi som er unge og skal leve inn i den nye tida, må starte nå. Få liv i fagbevegelsens ungdomsutvalg, foreslå møter og aksjoner, få utvalgene til å være mer enn utvalg, jobbe for demokrati - utvide dem til Ungdomsgrupper. Kontakt Rød Ungdoms faglige utvalg for hjelp. Bli med og utform Rød Ungdoms strategi for et bedre samfunn med arbeidermakt - SOSIALISMEN!

E.H.

Ung i fagbevegelsen

Christine Gullestad, 21, setterlærling på Kirstes boktrykkeri i Oslo. Organisert og aktiv i Norsk Grafisk Forbund. Har også jobbet litt i YLI. Hun er medlem av Sosialistisk Ungdom og tilhører så absolutt den såkalte «fagligopposisjonen».

—Faglig arbeid avgjør klassekampens utvikling

Ja-stemmene i tariffoppgjøret var mange nok. Det «historiske oppgjøret» har gått vel i havn, og Tor Halvorsen gjør sitt beste for å redusere opposisjonen til utbrytergrupper i noen få forbund.

Det historiske oppgjøret ja. I mitt eget forbund, Grafisk, betyde det f.eks. et uketillegg på 67.50 for lærlingene (+ 7.60 til lavtlønnsfondet). Nå skal vi få hele 658.88 kr. i uken i 3. læreår, og det er jo neten til å få tårer i øynene av. At sjansen til å få full klaff med lavtlønnsstillegg nærmest kan sammenlignes med bingo, skulle vel etterhvert være klart. Sjøl Dagbladet og resten av massemedia klarte ikke å overbevise om det motsatte.

Men propagandaen var altså effektiv nok. For å redde stumpene av de kriserammede bedriftene og sikre eksportnæringen måtte man finne seg i å stramme livreima enda et hakk.

Den internasjonale kapitalistiske krisen har slått til for fullt, og vil nok gå enda dypere i 80-årene. Det er ikke for ingenting at stadig flere arbeidsplasser legges ned, at bedrifter går med millontap og at kommunens budsjetter skjæres inn til margin. Riktignok har det vært meldt om skyhøye eierinntekter, rekordoverskudd og pluss på utenrikshandelen, men det er en misforståelse å tro at uttalelsene om den økonomiske situasjonen er rein og skjær løgnpropaganda. At eierinntektene er så store skyldes nettopp at investeringslysten er laber fordi profittene er for små.

Det er sjølsagt viktig å peke på disse tingene, men kamerat Morten Lysø trækker lett i salaten når han i nr. 3/4 (R-80) skal forsvare kravet om økt kjøpekraft ved lønnsoppgjøret: «Ettersom "bedriften Norge" går godt for tiden er det ikke nødvendig å senke kjøpekraften til noen av dem tariffoppgjøret gjelder». Men skal vi da virkelig godta lønnsnedslag under dårligere omstendigheter?

Parolen «arbeidsfolk skal ikke betale krisa» er bra og må brukes. Og vi trenger ikke noe drømmebilde av sosialismen for å jobbe aktivt (jfr. debatt-hefte om sosialisme, R 80, nr.

2) hvis vi innser at noe vil skje den dagen folk oppdager at livreimene ikke lar seg stramme mer. Det viktigste nå er å jobbe for størst mulig utbytte ved de lokale forhandlingene i høst, og spreng 3%-taket. Gjennom dette, samt jobbing mot oppgjørsform og koblingsrett må opposisjonen mot LO-ledelsen styrkes.

Den faglige aktiviteten blant ungdom må styrkes, og det kan skje på mange plan. Det er nok å nevne stikkord som lærlingegrupper og ungdomsavdelinger. Når tilbudet til aktiv ungdom i foreningen min bl.a. er å få verv som vararep. i julefestkomiteen, er det ikke rart at situasjonen er som den er med en passiv ungdomsmasse og byråkratiske medlemsmøter.

I Oslo har RU, KU, SU og AUF, samt ungdomsgruppa i Jern og Met. tatt initiativet til samarbeid i kampen mot rasering av industriarbeidsplassene i byen. De stadig nedleggningene har bidratt til langt dårligere arbeids- og opplæringstilbud for ungdom i Oslo. Initiativet er bra og må følges opp. Men for å unngå at arbeidet begrensnes til møtevirksomhet og uttalelser i vanlig politikerstil, bør de politiske ungdomsorganisasjonenes engasjement tones ned og ungdomsgruppa overta. Utover høsten vil nok kampen for å beholde Jøtul i Oslo stå sentralt, og dette må bli en sak for hele arbeiderklassen.

Om det blir streik på Jøtul må flere, ikke minst denne avisens lesere, slutte opp om streikestøtteaksjonen. Og nå er det snart på tide at folk utenfor Oslo oppretter slike støttekomiteer.

Stemningen blant folk nå skulle også tilsi at høstens lokale oppgjør ikke vil bli glatt. Det er grunn til å vente seg flere nye streiker og aksjoner, og når disse dommes ulovlige er de streikende fullstendig avhengig av støtte utenfra for å kunne seire.

Og dermed er det klart hva «Rød Ungdom i 80-åra» skal drive med. Rock og kultur, Alta og skolepolitikk er sikkert populært og behagelig, men har langt mindre betydning for klassekampens utvikling.

God høst!

Christine Gullestad

KAMP MOT KRIGEN

Av Bjarne Brorson

Artikkelforfatteren hevder at m-l-bevegelsen har undervurdert den politiske mobiliseringa mot krigsfaren. Han konkluderer med at det nå trengs en anti-krigspolitikk, som har til formål og kjempe mot krigen, ikke bare vente på at den kommer. En slik anti-krigspolitikk må være uavhengig av borgerskapet, USA, Sovjet og den må bygge på forsvar av den nasjonale sjølråderetten.

»Før den anti-japanske krigen fantes det ingen politisk mobilisering for motstand mot Japan, og dette var en stor ulempe som førte til at Kina alt har tapt det første trekket mot fienden.»

Mao Tse Tung, mai 1938

Den revolusjonære bevegelsen i Norge har vunnet det første trekket. Vi har vært de mest aktive i kampen for å avsløre først USA-imperialismen og nå sosialimperialismen. Andre på venstresida har tråkket i m-l-bevegelsens fotspor. SUF var de første som sa «seier for FNL» og rettet søkelyset mot USA-imperialismen. Andre har kommet diltende etter. I avsløringen av Sovjets rolle i verden har vi kommet så langt at mange og så innenfor SV mener at det finnes to supermakter, USA og Sovjet. Flere og flere ser at det er stor fare for krig, og at Sovjet er den sansynlige utløseren av en ny verdenskrig. Men samtidig vil jeg advare mot tendenser som kan

»Det er ikke nok å ønske fred. Det er utilstrekkelig å ha en generell propaganda mot krig. Krigskonspiratørene vil være ganske fornøyd dersom arbeiderklassen ikke gikk lengre enn en slik propaganda. En framgangsrik kamp for å opprettholde freden krever at arbeiderklassen og folket retter støtet mot de som forbereder krig.»

Dimitrov, 1936.

gjøre at vi taper det neste trekket, og det har tilknytning til m-l-bevegelsens propaganda mot krigsfaren:

POLITISK MOBILISERING

Uten å trekke fram dokumentasjon vil jeg hevde at m-l-bevegelsens propaganda mot krigsfaren har vært ensidig konsentrert om hva m-l-ere skal gjøre når krigen bryter ut. Ved å holde fram den riktige marxistiske tesen om at imperialismen betyr krig, har vi ensidig snakket om hvordan vi skal forberede oss på det uungælelige faktum at krigen kommer. Vi har i alt for liten grad konsentrert oss om den politiske mobiliseringen av arbeiderklassen og folket mot krigsfaren. OL-boikottdiskusjonen viste at vi har kommet kort i å vise for arbeiderklassen og ungdommen hva som tjener kampen mot Sovjet og krigsfaren. En forutsetning for en slik politisk

mobilisering er at den revolusjonære bevegelsen har en anti-krigs politikk, som har som formål å kjempe mot krigen, ikke bare vente på det uungælelige utbruddet av en tredje verdenskrig. En slik politikk må være uavhengig av borgerskapet og imperialismen, og den må ta utgangspunkt i den nasjonale selvråderetten.

KAMP MOT KRIGEN

»Det er mest sansynlig at den nåværende fredsbevegelsen, som en bevegelse for å bevare freden, i tilfelle av framgang vil kunne føre til en avvergning av en gitt krig, til å utsette den midlertidig, til å bevare den gitte freden for en viss tid, til en krigslysten regjering må tre tilbake og bli avløst av en annen regjering som er villig til å bevare freden inntil videre. Det er selvsagt godt. Det er til og med meget godt. Men dette er ikke nok til å gjøre ende på uungæleligheten av kriger mellom de kapitalistiske landene i det hele tatt. Det er ikke nok, for trass alle framganger for fredsbeveg-

Plakat av Reidar Aulie til 1. Mai-demonstrasjonen 1933.

elsen, så består imperialismen likevel, den står fremdeles ved makt, og følgelig så står også uungæleligheten av kriger ved makt. For å fjerne uungæleligheten av kriger må en tilintetgjøre imperialismen.»

»Sosialismens økonomiske problemer» J. Stalin, 1952.

Her sies det at kriger vil oppstå så lenge imperialismen som verdenssystem består. Men samtidig pekes det på at en gitt krig kan avverges. Det er ikke sagt på forhånd når en tredje verdenskrig bryter ut, hvordan den forløper og hvordan den ender. Det avgjøres ikke minst av den kampen som blir reist mot krigen i fremtid.

I den revolusjonære bevegelsen har fred og fredsbevegelser blitt det samme som revisjonisme. Helsingfors-erklæringen og «Kvinner for fred» har gjort at fred og kampen for fred har vært bannlyst i den norske m-l-bevegelsen. Dette bør vi nå endre på!

Kampen mot krig kan selvsagt ikke ha det samme utgangspunktet som de revisjonistiske fredsbevegelserne.

»Det er ikke nok å ønske

fred. Det er utilstrekkelig å ha en generell propaganda mot krig. Krigskonspiratørene vil være ganske fornøyd dersom arbeiderklassen ikke gikk lengre enn en slik propaganda. En framgangsrik kamp for å opprettholde freden krever at arbeiderklassen og folket retter støtet mot de som forbereder krig.»

»The struggle for peace», Georg Dimitrov, 1936.

UAVHENGIG POLITIKK

Innvendingene mot boikott av OL gikk på at Carter støttet et slik initiativ. Liknende situasjoner vil oppstå igjen fordi USA vitterlig utgjør en kraft mot Sovjets ekspansjon. Men grunnen til at revisjonistene og Torbjørn Bernstsen-fraksjonen i DNA greide å gjøre et poeng av dette var at det ikke eksisterte en stor selvstendig bevegelse uavhengig av supermaktaen USA, som stilte det samme kravet.

En anti-krigsbevegelse i Norge må være uavhengig av de to supermaktene USA og Sovjet. De revolusjonære, arbeiderklassen og det arbeidende folket må ikke forfalle til å bli støttespillere for en eller annen imperialistisk makt. Arbeiderklassen må kjempe mot all imperialismen. En anti-krigs politikk må ha et sosialistisk perspektiv. Bare sosialismen vil kunne gjøre slutt på de imperialistiske krigene. Til slutt må en anti-krigs politikk ta utgangspunkt i arbeiderklassens interesser og være uavhengig av de kapitalistiske regjeringene.

FORSVAR DEN NASJONALE SELVRÅDERETTEN

I kretser som ynder å kalle seg radikale har det blitt mote å være anti-militaristisk og gå imot forsvar av Norge. Erik Solheim, tidligere leder av Sosialistisk Ungdom har vært en foregangsmann i denne

moteretningen. Hans lysende konklusjon i en artikkel om anti-militarisme i tidsskriftet «Kontrast» (utgitt av PAX) var at kampen mot det borgerlige militærapparatet var avhengig av at en fikk folk til å forstå at Sovjet ikke var noen trussel mot Norge. «for hvis en godtar at Sovjet er en trussel mot Norge, kan ikke noe annet alternativ gi oss den samme sikkerheten som NATO...»

! samme nummer av Kontrast vurderer en viss Øystein Sørensen om det kunne være riktig å gi Sovjet en taktisk støtte i tilfelle verdenskrig (!). Opphavet til disse ideene kommer i hovedsak fra Trotski. Han sa bl.a.:

»To regjeringer kjemper for tiden i Norge: de norske nazistenes regjering beskyttet av tyske tropper i sør, og den gamle sosialdemokratiske med sin konge i nord. Burde de norske arbeiderne ha gitt sin støtte til den demokratiske leiren mot den fascistiske? (...) I virkeligheten ville dette ha vært en stor blunder.»

»In defence of Marxism», Leon Trotski.

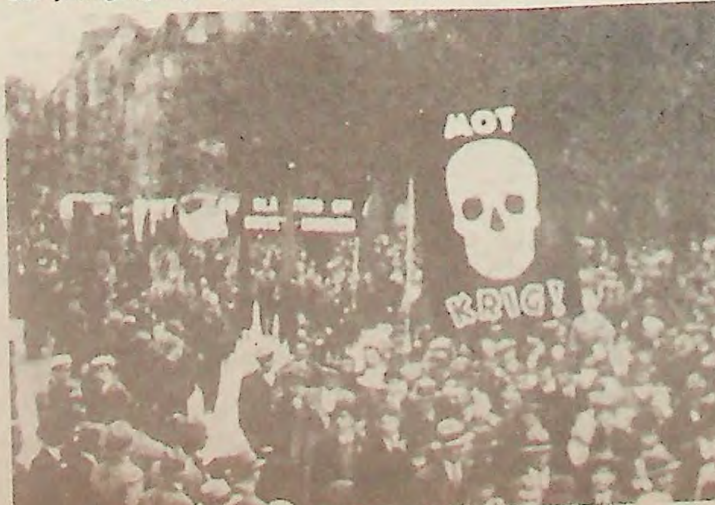
Rute 80 kommer med en større artikkel om trotskismen i et senere nummer, men bare nå slå fast at anti-krigs politikken må ha som utgangspunkt forsvar av den nasjonale selvråderetten. I dag holder ikke parolene fra 1914 om ikke et øre til det borgerlige militærapparatet, slik de heller ikke holdt i 1940. Lenin har gitt de beste svarene på en slik politikk:

»Imperialismen er den epoken da en håndfull store makter i stadig større grad undertrykker nasjonene i verden. Derfor er det en umulighet og kjempe for den internasjonale sosialistiske revolusjonen mot imperialismen uten å anerkjenne selvråderetten til nasjonene.»

»Socialisme og krig», V.I. Lenin, 1915

Dimitrov, 1935.

1. Mai-demonstrasjonen i Oslo 1936.

Studententer

Skole-elever

KLASSEKAMPEN

Utgitt av ARBEIDERNES KOMMUNISTPARTI (marxist-leninistisk)

Dette tilbudet gir deg avisa

GRATIS

i 1 mnd.

Sett kryss i den ruta som passer deg, og send kupongen til:

Klassekampen, Boks 83 Bryn Oslo 6

hver dag 1 kvl. kr.100.-

Lørdagsnr. 1/2 år kr.50.-

Navn _____

Adr _____

Postnr _____

Poststed _____

NYHET...!

KJØP EN RUTE 80, MØT LYKKEN!!!

ZWOPP IT TO ME, BABY...

ZWOPP AROUND WILLOCH...

BLI MED PÅ ZWOPPRØR

MAMMA, RUTE 80 SA ZWOPP TIL MEG!

RUTE 80 ER COOL -SOM EN SWIMMING-POOL.

RUTE 80 I HÅNDEN ER BEDRE ENN TI AVISER SOM ER KORKA.

ZWOPP!

stene betaler

Utgitt av Rød Ungdom. Nr 3/4 - 1980

RUTE 80

TO FINGRE OG ZWOPP MED DEN!

RUTE 80, BOKS 4702 - SOFIENBERG - OSLO 5.

